

pieptul lui ieșeau suspine adânci. Îl invitai să vie în România la primăvară. Primi fără să se gândească că nu e după cum vrea omul, ci e după cum vrea Domnul. După plecarea mea din Londra, se îmbolnăvi și după o lungă suferință D-zeu îl chemă la sine și vrednica lui soție, cu care dusesse o căsnicie fericită, timp de patruzeci de ani, îl urmă puțin după aceea. Averea lui rămase rudelor, care se purtase bine cu cei doi soți.

Cu o corabie plecai îndată la Galați. O furtună de sentimente îmi năvăli în suflet, când pașii earăși pe pământul țării mele. Ori cât de mult aș fi vrut să ajung mai repede pe țărmul Oltului, fui nevoit să rămân o zi la stăpânul meu de altă dată, care mă primi cu dragoste. El trimisese părinților mei sumele ce le trimeteam eu din când în când și de la el aflai că trăiau în adevăr. Ah, ce bine-mi făceau vorbele lui! Ori cât m'aș fi grăbit, călătoria dură mult, prea mult pentru nerăbdarea mea... La București vizitai mormântul negustorului, la care învățasem comerțul cu adevărat. Bietul om murise de mult. Ce bucuros mi-aș fi arătat recunoștința ce simțeam pentru el. În ultimul timp, afacerile nu-i mai merseră ca la început și fiul lui era comptabil într'un magazin, fără să aibă speranța a întreprinde vre-o afacere pe socoteala sa. Îmi fu dat să-mi arăt față de el recunoștința ce simțiam pentru tată-său. L-am ajutat și a ajuns om în rândul oamenilor.

Dela București ajunsei iute la Râmnicul Vâlci și de acolo, luai o căruță până acasă.

Cum îmi bătea inima, când zării din depărtare turla bisericii, zidurile vechi, înegrite de timp, satul în care mă jucasem ca copil. Viile nu înverziseră încă și munții erau suri; primăvara nu se împodobise încă cu rochea ei verde; dar cât mi se părea mie de frumos locul unde nu mai fusesem de atâta timp! Toate splendorile Indiei dispăreau în fața acestor munți, acuma goi; căci aici era patria mea! Amintirea copilăriei mele îi dădea un farmec, care întrecea toate frumusețile din lume.

Ori cât eram de fericit la gândul că sunt așa de aproape de scumpii mei părinți, mi-era teamă ca revederea neașteptată să nu le facă rău. Îmi stăpânii dorul și trimisei bagajul la un han din marginea satului. Eu o luai spre casa părintească. Dar n'o mai găsii. O nimicise un foc și în locul zidurilor sfinte pentru mine, se ridica acum o clădire nouă, solidă. O groază de nedescris cuprinse sufletul meu. Zării casa vecinului Costache, la care învățasem ca ucenic. Intrai. Era tot un fel de prăvălie cu de tot felul și recunoscu pe tovarășul meu de joc, pe Ionel de altădată, în negustorul care ședea în dosul tejghelei. El nu mă recunoscu, căci soarele Indiei mă înegrise și atâta vreme, de când lipsiam, adusese mare schimbare și în viața și în înfățișarea mea.

«Caut pe bătrânul negustor Costache...» zisei eu intrând. El se uită cercetător la mine.

«Tata a murit de mult,» răspunse el. «Poate eu...»

Atunci nu mă mai putui stăpâni; îi întinsei mâna zicându-i: «Nu mă mai cunoști, Ionel?»

«Doamne,» zise el, «nu știu...»

Atunci îi spusei cine eram și el se aruncă în brațele mele.

«Ce fac părinții mei? Unde sunt?» îl întrebai eu. «Aici văd că a ars casa... nu cumva li s'o fi întâmplat vre-o nenorocire?»

Mă chemă în odaia de lângă pravălie și-mi povesti că, desigur, părinților, săracii, le arsesese totul și abia și-au putut scăpa viața; dar tocmai atunci a sosit suma ce le trimiseseș și au scăpat de orice nevoie.

De atunci, continuă el, trăiesc fără grije nădăjduind venirea mea. Spuse că se duce des pe la ei și totdeauna se bucură, văzându-i sănătoși și Unchiul-Vasile e tot bătrânul de altă dată și se bucură că o să vorbească cu mine de India.

Îl rugai de grabă să dea fuga la părinții mei și să-i pregătească pentru revederea mea. Curând după aceea mă voiu duce și eu după el.

Se duse, după ce-mi arătă în piață casa lor de acuma. Ah, minutele așteptării mi se părură lungi ca anii. La urmă, nu mă mai putui ține; detei și eu fuga. Când ajunsei în piață și mă apropiai de casa unde sedeau cu chirie, văzui pe mama la fereastră. Mă recunoscu numai decât, scoase un strigăt de bucurie și-mi întinse brațele. Din câteva sărituri ajunsei la dânsa și mă aruncai la pieptul ei.

Clipa aceasta răscumpără toate amărăciunile pe care le îndurasem! Nu ași fi schimbat-o pe toate splendoarile Indiei! Din brațele ei, alergai într-ale bietului tată, care nu putea rosti nici un cuvânt, de mișcat ce era. Chiar și Unchiul-Vasile, care-și tot trăgea mustața cea albă ca zapada, plângea aproape cu hohote, când îl îmbrățișai.

Cine era mai fericit ca mine?

Ceea ce-mi acordase D-zeu în îndurarea Sa, abia acum începu a avea preț pentru mine, căci îmi înlesnia mijlocul să înfrumusețez și să îndulcesc viața acelor, ce fuseseră cei mai dintâi și cei mai mari binefăcători ai mei și care nu trăiseră toată viața, decât pentru mine. Și ce mare era bucuria scumpilor mei părinți!

Nu le venea să creadă ochilor că au iar în mijlocul lor pe copilul iubit, care le lipsise atâta vreme și pe care-l crezuseră mort. Sedeam între ei; mama mă apucase de mâna dreaptă, tata de cea stângă și bietului unchiu îi părea rău, că nu mai aveam și o a treia mână, pe care s'o poată ține și el într-ale lui.

Sosirea mea făcu mare vâlvă în târgușor. Vecini și prietenii, tovarăși de joc și de copilărie dedeau fuga să salute pe cel ce se întorșese și să-i asculte povestirile. Dar trecu și furtuna bucuriei și fericirea liniștită a casei își reluă mersul ei. Atunci se simți Unchiul-Vasile la largul lui și era mândru că fusesem și eu pe unde a fost el.

Starea mea îmi dădea puțința să prăgătesc părinților niște bătrânețe frumoase. Firește că nu-i puteam schimba dela vechiul lor fel de viață și mie nu-mi fu greu să revin iar la un traiu mai simplu. Din nenorocire, bucuria mea nu fu de lungă durată. Unchiul-Vasile părăsi cel dântâiu cercul drag; căci viața neregulată din tinerețe nu rămăsese fără urme. Muri liniștit, de moarte bună. După doi ani, bătrânul meu tată și cu mine plânserăm cu lacrimi fierbinți moartea celei mai bune mame. Ah, ea lăsă un gol mare în urmă-i și ochii bietului tată nu se mai uscau având pe buze mereu numele ei. Ea plecase la Domnul nostru în care crezuse, și după o jumătate de an îmi dete și tata ultima binecuvântare.

Rămăsei orfan, singur, părăsit pe lume. Mai stătui un an în târgușorul nostru; îmi cumpărai apoi moșia asta, ca să am o ocupație. Mă

uit cu dor la cer, unde-i voi regăsi. După mine n'o să plângă nimeni, când oi muri.»—își încheie el cu durere povestirea.

«Să ne fie cu iertăciune, cucoane Grigore», zise prietenul meu, «că reбуia să-tți spun că toți cei ce te cunosc și au văzut faptele dumitale pe drept te iubesc și te respectă; săracii cărora le u-suci lacrimile și le alini durerile; bătrânii fără ajutor, pentru care ai făcut un azil în orașul d-tale, unde să-și trăiască în pace ultimele zile; învățătorilor cărora le-ai asigurat o leafă mai bună de cât a avut tatăl d-tale,— într'un cuvânt toți oamenii, cărora le faci și le-ai făcut bine și prietenii numeroși cari te iubesc și te respectă, te vor plânge cu dragoste și vor păstra cu sfințenie odată amintirea d-tale, când D-zeu te va chema la el... Dea Domnul ca ziua aceea să vie cât mai târziu; căci scriptura bine zice «Amintirea celui drept rămâne în vecinicie!»

Strânse apoi cu tărie mâna prietenului său și când seara ne întorceam spre casă, după ce petrecusem clipe atât de frumoase, îmi zise amicul meu: În adevăr, coconul Grigore e un om, în cel mai frumos înțeles al cuvântului. Rar om care să-și întrebuințeze banii mai nobil și mai cu folos decât el. Numai unde nu poate, acolo nu face binefaceri; de aceea e iubit și venerat de toți cari-l cunosc și de el putem spune vorba Sfintei Scripturi:

«Cel ce samănă din plin, din plin va strânge rod.»

(W. Oertel)

Aurelia V. Cochinescu.

— F I N E —

Drumul înțelepciunii ce duce spre viață

— A. FAY —

A L E G O R I E

Un lman fermecat, fiind în agonie, le zise cu vocea slabă celor patru copii ai lui: «Plecați în lume, după ce voi muri și mergeți, până ce veți ajunge în ținutul Zita, unde, lângă un deal, sta ascunsă biserica înțelepciunii. Aici se află peatra înțelepciunii, care e destinată pentru voi. Dacă o veți putea găsi, veți trăi totdeauna fericiți, vedeți deci de o căutați. Drumul vă va conduce printre prietenii și rudele mele, cari vă vor primi cu plăcere și vă vor trata bine cu mâncare; două stele lucitoare vă vor conduce pe cărările încrucișate. Pe lângă binecuvântarea părintească, vă mai dau încă un sfat: să nu mergeți repede și pe întrecute, ci în fie care zi să

faceți o anumită cale, să nu zăboviți însă și să nu perdeți timpul în zadar».

Aceste vorbe le-a vorbit și apoi și-a dat sufletul. După șase zile cei patru frați au plecat la drum. *Primul* a făcut pregătiri mari; drumul e lung și nehotărât, zise el, îmi trebuie mâncare multă, haine cari să mă scutească în contra vi-florelor; mai bine să îmi mai rămână de cât să'mi lipsească. Cum voi râde de frații mei, când vor fi lipsiți! Zicându-le acestea și-a băgat în sac și mai multă mâncare,

Al doilea a răs de cel dintâi, zicându-i: «dar tu nu știi că vom trece printre prietini și rudeniile tatălui nostru, cari sunt oameni buni de inimă. Trebuie să mergem în voc bună» și își luă citera cu sine.

Al treilea a socotit drumul de un lucru de nimic și și-a pus în buzunar vr'o două cărți de citit,

Al patrulea și-a legat de mijloc o sabie ca să o aibă ca armă de apărare în contra inamicilor; nu și-a luat cu sine mâncare și provizii și a plecat vesel.

Au mers ei cât au mers, însă primul a început se rămână înapoi, fiind obosit de povara cea grea și frații lui s'au depărtat așa de tare, încât s'a pierdut din vedere. Se poate ca să și mai lase din povara sa? Odată cu capu! Povara și truda l'au îmbolnăvit și astfel au trecut zile, săptămâni și luni până a putut să se însănătoșeze, și să poată merge mai departe. *Al doilea* călătorea în totdeauna cu cea mai mare plăcere și bucurie, pe unde trecea auzea tot sgomot și veselie. Petrecerile însă și prietenii pe care și'i câștiga, îl făceau să și uite cu totul de drumul cel lung. *Al treilea* s'a oprit la prima încrucișătură de drumuri, unde luceau cele două stele licăritoare. După o așa lumină slabă să merg eu? și să'mi jertfesc norocul nesigur? Dar dacă aceste stele sunt numai niște vedenii amăgitoare? Acestea le-a spus și prietenilor lui și împreună au început să filozofeze și să se îndoiască de intenția blândă și de bunăvoința acestor două stele. Nu se încredea în aceste două stele, ci urmărea altele, rătăcind astfel peste văi și dealuri. Mocirle, lacuri, prăpăști îngrozitoare îi steteau în cale și fu nevoit să se întoarcă. Rămase astfel departe de ținta ce și-a propus-o să o ajungă.

Al patrulea merse înainte fluerând și cântând. Bucuros vizita rudeniile, însă nu își uită nici odată de scopul său și

în fie care zi înainta puțin câte puțin. Umbla în dreapta și în stânga rupând trandafirii, care îl îmbăta cu mirosul lor și el nu simțea, că ghimpii îl înțepă. Pe drumurile nesigure mergea ca și când ar fi fost sigur, urmărind cele două stele; și iată că ajunsese în valea cea încântătoare a Zitei, la biserica înțelepciunei. Ușile i se deschiseră. Apoi intră și pe ușa din altar găsi piatra înțelepciunei. Printr'însa ajunsese la îndestulire și fericire.

În locul pietrei pe care și-o închipuia el, citi următoarele rânduri, cari sunt scrise cu litere de aur deasupra altariului: *Muritoriule! dacă disprețuești mintea sănătoasă și conștiința, vei sta întoldeauna departe de fericire!*

Într'un târziu a ajuns și fratele lui cel d'întâi încărcat cu povara lui. Gâfăia greu, când puse sacul jos și intră în biserică. Pentru el erau scrise rândurile următoare: *Averile, bunătățile lumești, te neliniștesc și nu te apără în această viață, dacă cresc, atunci ațâță în tiue patima de a câștiga avere tot mai multă! De unde îți vei cumpăra fericirea?*

În fine sosi și fratele, care își petrecuse timpul în petreceri. Ochii îi erau înfundați în orbite, fața palidă și abia se putea târâ. Intră în biserică și privirea i să opri asupra inscripții: *Muritoriule! Cel ce se grăbește, ca să trăiască, rare-ori trăește fericit și îndestulit. Cel care-și ruinează viața, rare-ori află plăceri: fiindcă numai aceea e fericire adevărată, căreia, mai curând sau mai târziu, nu-i urmează părere de rău.*

Al patrulea călător n'a văzut niciodată biserica înțelepciunii, fiindcă apucase pe căi greșite.

PROBLEME DE DESLEGAT

Problema I. O moșie se cumpără cu 8.400 lei, plătibili după un an. Cumpărătorul și vânzătorul în cele din urmă se învoiesc, ca din acest preț să se răspundă acuma 1.400 lei, iar restul în patru rate egale de câte 1.750 lei.

Când va fi primul termin de plată?

Problema II. În jurul unui punct și de o parte a unei linii drepte se află 4 unghiuri de egală mărime; cât de mare este fiecare?

T. P.

ARITMOGRIF

97. 12. 3. a. 4. 17. a	Insulă din Europa
19. 14. 12. 7. 1	Impărație din Europa
7. 4. 17. 7. 1	Impărație din Asia
4. 1. 18. 16. 3. 8. 16 4	Un domnitor francez
1. 4. 5. 3. 7. 1.	Regat din Europa.

Nicolina Călinescu

Deslegările problemelor din No. 18 se vor publica în numărul viitor.

Mai multor abonați. Mulțumiri pentru felicitările primite de Sf. Sărbători. Bălăceanu G. Liceul din Buzău. Mulțumiri speciale pentru frumoasa scrisoare și pentru felicitări. Nic. Călinescu. Trimite altceva mai frumos. D. Tomescu. Trimite altele. G. Brănescu. La timp.

Revista AMICUL TINERIMEI începe de la 1 Aprilie a. c. al șaptelea an al existenței sale.

Tot ce privește abonamentele, corespondența, articolele, deslegările etc. se vor adresa „Redacției Amicului Tinerimei, București Strada Romană No. 12.

Abonamentul pe un an este de lei 5, (sau coroane 5). Numărul costă 20 de bani.

Abonamentele se plătesc înainte.

Direcțiunea AMICULUI TINERIMEI roagă pe toți iubitorii de bună îndrumare a tineretului nostru școlar, cari doresc a colabora să ne trimeată articole potrivite pentru tinerime, scrise într'o limbă adevărat populară și pe înțelesul tuturor.

Manuscrisele trimise spre publicare, să se scrie pe o pagină, lăsând loc gol la dreapta, ca de vr'o două degete. Manuscrisele se trimit prin poștă nu ca scrisori, ci sub bandă, scriindu-se pe lângă adresă cuvântul «*manuscris*». Ele costă în lăuntrul Țării Românești 5 bani de fie-care 50 grame, iar din celelalte țări locuite de Români precum și din Streinătate câte 10 bani 50 grame. Dacă pentru mai multă încredere, vrei să recomanzi manuscrisul, pentru «*recomandare*» se plătește deosebit 25 bani, de ori unde.

La Redacția AMICULUI TINERIMEI se găsesc de vânzare exemplare complete și legate, anii II, III și IV cu Lei 4 ; anii V și VI cu Lei 5.

Tinerilor ! Răspândiți revista voastră cât puteți mai mult !

Păstrați numerile spre a le lega la sfârșitul anului.

PAPUȘA

Primul Atelier românesc de păpuși și jucării naționale

Adresa: BUCUREȘTI — STR. ROMANĂ No. 12

În aceeași casă cu Redacția «AMICULUI TINERIMEI»

— Revistă pentru Tinerimea Școlară —

Păpuși de toate mărimile, îmbrăcate și neîmbrăcate și tot felul de alte jucării de papier-maché, lucrate toate în țară se vând ÎN ATELIERUL „PĂPUȘA“

Părinții și copiii sunt rugați să viziteze expoziția acestui atelier de jucării naționale.

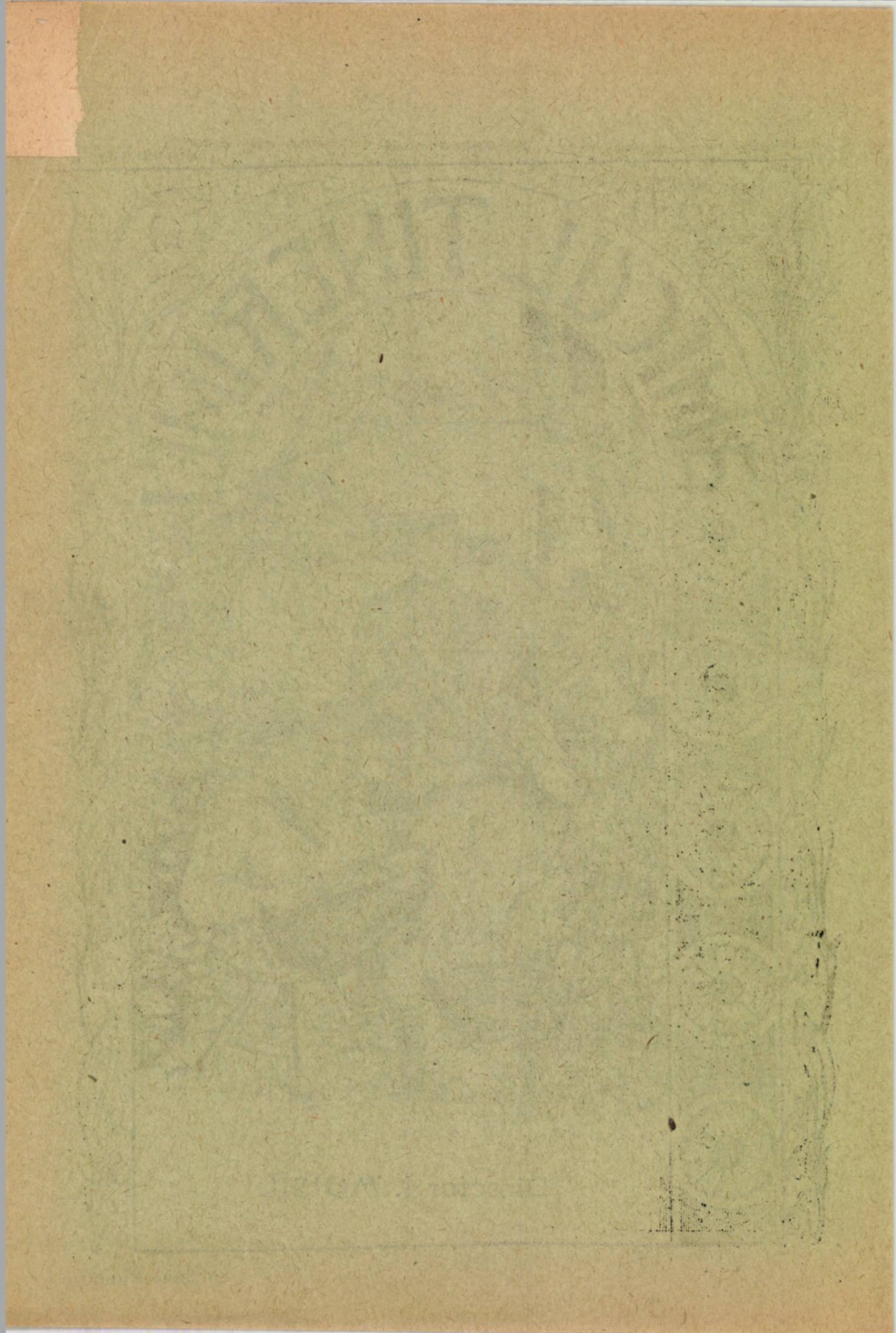
CLINICĂ DE PĂPUȘI

— Unde se primesc ori ce reparațiuni —

IMPULSUL TINERIMII

Director I. MOISIL

REVISTA PENTRU TINERIMEA ȘCOLARA

***** CULTURA *****

MORALA, IUBIRE DE NEAM, ȘTIINȚA,

***** MUNCA *****

APARE DE 2 ORI PE LUNĂ SUB DIRECȚIA

D-lui I. MOISIL.— București

ABONAMENTUL ANUAL :

In România Lei 5

Afară de România Coroane 5

Viorel și Viorica

A fost vreme, dar a trecut de mult vremea aceea, a fost o vreme când mai trăiau încă vrăjitoare temute, zâne rele și zâne bune, împărați cu bogății neprețuite, smei și balauri fioroși, pajuri îndrăznețe, șerpi cu glas de om. A fost o vreme când codrii nepătrunși se întindeau fără de hotar, plini de întunecime și de vuetă ciudate, plini de sălbătecimi, care mai de care mai înfricoșătoare, a fost o vreme când apele își mânau undele cum voiau și pe unde le plăcea, când florile creșteau mai frumoase și cu mirese mai dulci ca în ziua de astăzi, fiindcă nu se gândea nimeni să le smulgă, a fost o vreme când păsărilor nu le strica nimeni cuibul, și ce frumos cântau! Dar și pe vremea aceea oamenii purtau ură în suflet și se dușmăneau unul pe altul.

Mare și puternic era pe atunci Verde Împărat, temut de toți supușii și de toți vecinii. Și avea Verde Împărat doi copii frumoși și buni ca doi îngeri. Împăratul nu-i pierdea din ochi de dragi ce-i erau, dar Împărăteasa, care le era mamă vitregă, nici nu putea să-i vadă. Se temea ca nu cumva după moartea soțului ei să moștenească copii lui împărăția țării, căci ea ar fi voit să ajungă copilul ei pe tron; de aceea nici nu știa ce rău să le mai facă și cum să-i mai oropsească. Azi așa, mâne așa, Viorel și Viorica, copii lui Verde Împărat, se hotărâră să fugă din palat fără știrea nimănui.

În mijlocul unui codru des și sălbatec găsiră adăpost sigur și-și clă-

diră o căsuță numai pentru ei amândoi. Mult timp trăiră ei mulțumiți și fericiți în coliba lor, aveau de toate, nu le lipsea nimic, nici flori, nici soare, nici cântec de păsări, nici apă limpede de izvor, nici poame de toate felurile. Fiarele din pădure se îmblânzeau când se apropiau de ei și nu era nimeni prin desișurile nepătrunse care să le voească răul. Viorica era acum o fată frumoasă, frumoasă ca o zi de primăvară și Viorel era mândru și voinic cum se și cade să fie un fecior de împărat. Dar pasămi-te așa-i dat omului să nu se bucure de prea multă fericire. Într-o zi când Viorel umbla prin pădure după vânat, numai ce hop se întâlnește cu cei trei frați ai codrului, răpitori temuți prin toate locurile și grozavi de sluiți. Din vorbă în vorbă iată că pocigăniile pământului îi cer pe Viorica de soție pentru unul din ei. Viorel, ca și soră-sa, nici nu se gândi să facă una ca asta. Frații codrului văzând că toate rugăciunile și toate amenințările sunt în zadar, îl încuiară într-o temniță adâncă sub pământ, care mișună de lighioane spurcate. Se duseră apoi la Viorica și fiindcă frumoasa fată de împărat le arătă ușa plină de mândrie, cei trei frați o vrăjiră și o schimbă într-o pasăre cu niște pene lucitoare, cum nici nu se mai văzuse până atunci, și-i dădură drumul în pădure. Păsărica plecă ciripind spăimântată, zbură din creangă în creangă, neștiind încotro s'o apuce.

La urmă se hotărâ. Iținse aripile și-și luă sborul pe deasupra codrilor nesfârșiți, pe deasupra câmpiilor, care se întindeau până'n zare, smălțuite în mii de culori și zbură multă, multă vreme până ce ajunse la palatul Împăratului Galben. Acolo se opri bucuroasă că mai vede și ea oameni. De când plecase de la curtea tatălui ei, Viorica nu mai întâlnise nici un om pământean; numai din când în când veneau cele trei pocigăni din pădure și încolo nimeni. Ii săltă inima de bucurie când văzu iarăși oșteni gata de luptă, slujitori, care alergau dintr'un loc într'altul, jupănese frumoase, curteni în haine bogate. Iși aminti de copilăria și de frățiorul ei și iar o coprinse jalea de timpurile trecute și de nenorocirea de a fi schimbată pentru vecie într-o pasăre mereu călătoare. Cine ar fi putut-o ajuta? N'avea pe nimeni pe lume și chiar de s'ar ruga de un suflet milostiv, ar înțelege el glasul unei păsărici? De scăpat știa ea, cam cum ar putea scăpa, dar n'avea cine să-și dea atâta osteneală pentru dânsa. Viorel era în temniță, de unde nu mai putea scăpa. Și o cuprinse o jale atât de mare încât biata păsărică începu să plângă din toată inima. Glasul ei era dulce și plăcut și în liniștea nopții părea a fi un cântec de pe altă lume. La unul din geamurile palatului se ivi deodată capul unui tânăr frumos cu o cunună de plete bălăe. Era Șorin, feciorul Împăratului Galben. Tânărul se rezemă gânditor de fereastră și ascultă fermecat plângerile păsării necunoscute. Nu mai cântase nici odată! Florile din grădină îi trimeteau miresme îmbătătoare, luna învăluia totul într-o ceață argintie și frunzișul copacilor foșnea încetișor. Era o noapte atât de liniștită și atât de parfumată, dar îi se părea frumosului prinț că o taină plutește în văzduh, că o taină vorbește în glasul cântăreții din teii înfloriți.

Ploapele îi se lăsă ră grele pe ochi și adormi fără să-și dea seama.

Avu un vis ciudat. Ii se păru că păsărica fâlfâie de trei ori din aripi apoi se făcu o fată nespus de frumoasă și blândă, care-i povesti, cu un

glas plin de tristețe, că ea este fata împăratului Verde și că cei trei frați ai codrului, ajutați de sora lor, marea vrăjitoare, o schimbaseră într-o pasăre, care vecinic să cânte și să zboare fără răgaz, dintr'un loc într'altul. Ea îi mai spuse că dacă vrea s'o scape de vrajă, trebuie să se ducă la marea vrăjitoare și să omoare cărăbușul, în care stă toată puterea ei. Fata îi dăde un trandafir ce-l avea la cingătoare și din nou, o pasăre mititică de tot zbură pe fereastra deschisă.

Când de deșteptă Sorin pasărea nu mai cânta, și zorile se luptau cu noaptea. Crezu că a fost numai un vis, dar nu, jos lângă el era un trandafir alb ca zăpada. Întrebă în tot palatul al cui e trandafirul și cine l'a pierdut, dar nimeni nu pierduse un trandafir alb ca zăpada. Copila de împărat, cu părul de aur și cu ochii ca două viorele, îl fermecase pe Sorin, și fără nici o zăbavă o și porni la drum, să găsească locuința mării vrăjitoare, care singură putea să ridice vraja Viorichii.

Cum mergea el așa, pe un drum pietros și plin de mărăcini, numai iată că dă peste o biată broască tăvălită prin pulbere supt arșița soarelui.

Lui Sorin îi fu milă de ea, o luă și-i dăde drumu într'o mlaștină din apropiere.

«Îți mulțumesc pentru binele ce mi-ai făcut, și iată îți dau frunza asta, când îi cădea la nevoe scutur-o puțin și voi fi lângă tine, cine știe la ce-ți voi fi de ajutor». El mulțumi broaște și-și văzu de drum. A mers feciorul de împărat un timp oare care și trecând prin niște câmpii arse de soare dăde peste o pisicuță albă, chinuită de sete și de foame. Flăcăul milos din fire o luă în brațe și dându-i apă și ceva de mâncare îi ajută să se urce într'un copac, unde era la adăpost de câinii din sat». Dumnezeu să-ți plătească, îi zise pisicuța, și să ai noroc în cale. Uite îți dau câți-va peri de ai mei, când vei avea vr'un necaz pârlește-i puțin și gata sunt să te ajut». Sorin luă perii și iarăși plecă înainte, mereu înainte. Trecu prin multe greutăți și de abia scăpă cu viața.

Odată trecând pe țărmul unui râuleț vede o musculiță, care se înolosea în pământul clisos și era aproape să-și dea sufletul. Băiatul o uscă cât putu mai bine, apoi o puse pe niște flori să se desamortească. «Să trăești Sorine și multă fericire să-ți dea Dumnezeu!» bâgâi musca». «Ține aripioara asta și când vei avea nevoe de mine suflă de trei ori peste ea și eu voi sosi cât mai curând». Sorin își văzu de drum și haide, haide până ce ajunse pe moșia babei. De departe văzu sclipind palatul vrăjitoare, cu totul și cu totul de cel mai limpede chihlimbar și împodobit cu mii de nestimate, care străluceau de-ți luau ochii,

Când dădu să bată la poartă, iacă vede venind în goana mare un tântar, mort de oboseală, urmărit de o rândunică. Repede asvârli feciorul de împărat cușma pe el și tântarul se făcu nevăzut. Pasărea îl pierdu din ochi. Tântarul recunoscător dăde și el o aripă lui Sorin spunându-i s'o scuture când va avea nevoe de el.

După ce bătu de trei ori la poarta de aur, aceasta de deschise singură și mare-i fu spaima când găsi o băbă mică și grozav de urâtă, care se uita îmbufnată. «Cine ești tu? și la ce vii să-mi tulburi somnul moșicului?» țipă ea încruntându-se la el. Flăcăul își luă inima în

dinți și plecându-se până la pământ îi zise cu jumătate de glas: «ia sunt și eu un biet om și am venit să mă tocmesc pe un an argat la D-ta». «Bine băiete», răspunse baba «te-oi băga la mine, că am chiar mare nevoie de un slujitor harnic și priceput. Anul la mine e de trei zile și dacă ci fi mulțumită de tine pot să-ți iei ce vrei din palatul meu, ear de nu va fi vai de capul tău».

Cum se lumină de ziuă iată și baba, cu un mânz pe care i-l dete în seama lui Sorin. Flăcăul vesel, că are numai atât de lucru, începe a cânta și a plesni vesel din biciu. Tot timpul la pășune nu-și luă ochii de la mânz nici cât ai bate din palme, temându-se de vr'o înșelătorie a babei. Dar pe la miezul zilei, când soarele vine drept la inimă, unde mi-ți-l apucă pe slujitorul babei un somn sdravăn și adormi tun.

Mânzul o și luă la picior și cine știe pe unde se ascunse. Nu dormi mult Sorin, dar când deschise ochii și nu văzu pe nicăeri mânzul îi trecu ca un fier roșu prin inimă. Il căută el pretutinden, dar în zadar. Ce-i veni că scutură frunza dată de broască. Cât ai clipi din ochi iată și broasca lângă el, întrebându-l ce nevoie are. Feciorul de împărat îi povesti totul. Broasca îl îndemnă să mai aștepte puțin și hop în baltă.

Așteptă Sorin ce așteptă, când colo pe la toacă aude fleșcăind prin apă și vede mânzul sărind pe mal urmărit de un cârd de broaște.

Șiretul se ascunse în fundul bălții într'o scoică găunoasă. Când așfinția soarele flăcăul era la babă, care muria de ciudă văzând treaba împlinită?

A doua zi îl chemă la ea în odaie și dădu drumul unei rândunele prin fereastră. «Vezi tu rândunica? îl întrebă ea «dacă până diseară nu nu-mi vei aduce-o înapoi să ști că-i vai de capul tău». Ei poftim, ce te faci acu dragă Sorine? De unde s'aduci rândunica? Cine știe unde o fi sburat blestemata? Fluierând a pagubă porni la drum, neștiind încotro s'o apuce. Atunci își aduse aminte de ajutorul broaștei și scutură aripa țânțarului, — «el are dușmănie pe rândunică, o s'o găsească el ușor» gândi Sorin. Țânțarul sosi numai de cât și-l întrebă ce dorință are. După ce-i ascultă spusele plecă îndată chemând pe frații lui într'ajutor. Pe la amiază iată că venea rândunica, obosită moartă și gonită de un roi de țânțari, care o necăjeau mereu.

Haț, tânărul argat puse mâna pe ea și porni spre palat. Baba holbă ochii de mirare și nu știa ce să facă ca să-și ascundă necazul.

În zorii zilei a treia îl chemă din nou și-i spuse să facă ce-o ști dar până pe înserat să-i aducă pe șobolanul cel mare, care trăește în fundul pământului și are 360 de ieșiri, pe care le schimbă în fiecare zi a anului. Sorin, cu sufletul plin de mâhnire, pârli puțin perii pisicii. Cât te-ai învățat odată și auzi miorlăind prin iarbă. «Ce nevoie te-a ajuns stăpâne dragă», îl întrebă ea. Iacă ce, și iacă ce, îi spuse flăcăul vărsându-și focul. Nici nu isprăvi bine vorba și pisica începu s'alerge în goana mare prin câmpie.

De abia când, pe înserate se întoarse pisica cu șobolanul, urmată de toate suratele ei. Și era șobolanul cât un dulău și rău nevoie mare. Sorin mulțumi pisicuții, aruncă o frânghie pe după gâtul șobolanului și-l dete babii în primire care se pierdu cu totul de necaz. «Încă un lucru să-mi faci flăcăule îi zise ea» ș'apoi poți să-ți iei simbria cuvenită!

Până mâne dimineață să-mi afli locul unde trăește pasărea măestră cu penele de aur și cu ochii de smaralde, care adoarme pe toți cei, ce o aud cântând». Poftim alta, se gândi Sorin, de unde să știu eu unde o fi trăind bazonia aia de pasăre. Musca trebuie să știe una ca asta că numai ea cotrobăește prin toate părțile». Suflând peste aripa muștei, aceasta sosi îndată.

«Ce dorești» Sorine îl întrebă ea? «Ce necaz te-a ajuns». Flăcăul o întrebă de pasăre și-o mai întrebă de cărbușul babei pe care nu-l putuse gândi. Dar musculița nu știa nici boacă. «Sorine—spuse ea—o să chem pe toate soațele mele la sfat, că ele or fi știind».

Bâââzzz-Bâââzzz, din toate părțile lumii începură să sosească cârduri, cârduri de muște. «Care din voi știe unde trăește pasărea măestră cu pene de aur, cu ochi de smaralde, care adoarme pe toți cu versul ei». Tăcere adâncă fu răspunsul. Nici la întrebarea a doua și a treia nu răspunse nimeni. Tocmai mai târziu, când Sorin pierduse toată nădejdea, se auzi un bâzâit slab de tot, care venea din depărtare. Peste puțin sosi o muscă bătrână, bătrână și aproape moartă de oboseală. Pasărea măestră trăește înspre Răsărit de aci, peste nouă țări și nouă mări, în codrul somnului, din țara lui Ghimuș Impărat» spuse ea. «Dar știți voi unde este ascuns cărbușul vrăjitoarei în care stă toată puterea ei?» «Cum nu», răspunse aceiași muscă, «dar e nespus de greu să ajungi la el. E tare bine păzit. Dacă vrei să pui mâna pe el, trebuie să te duci în aripa stângă a palatului și să treci prin douăsprezece odăi la șir, iar în odaia a 13-a să cauți la peretele dinspre miază-noapte, și din toate cutiile, care or fi pe acolo, s'o iei pe cea de fer. În aceea e una de aramă, și în a treia, care e de aur, stă cărbușul. Cheia de la ușă e supt perina babei și trebuie s'o iei cu foarte mare băgare de seamă, căci altfel ești în mare primejdie».

Sorin mulțumi musculițelor apoi se furișă binișor în odaia vrăjitoarei, pipăi subț perină și când era să pue mâna pe ea, iată că se deșteaptă baba și pipăi și ea să vadă de nu cumva lipsește cheia. Găsind-o se întoarse liniștită pe partea cealaltă și adormi dusă. Flăcăul se furișă de supt pat, unde se ascunse, fură iute cheia, trecu prin douăsprezece odăi, ajunse drept la peretele din spre miază-noapte, găsi cutia de fer, o deschise și pe cea de aur o luă cu el.

Feciorul Impăratului Verde nu-și putea lua ochii de la bogățiile de acolo. Odaia era plină de cutii și lădițe de toate felurile, care mai de care mai frumoasă. Erau cutii de diamante, de aur, cu cristal, de catifea, mă rog de toate mărimile și de toate culorile. El le deschise surios să vadă ce-i în ele și aproape înlemni de groază, când găsi în fiecare bucăți din trupuri omenești. Mâni, degete, ochi, urechi, umpleau cutiile strălucitoare de aur și alte de nestimate.

A doua zi, baba se sculă de cum cântară cocoșii și sigură de izbânda ei se duse drept la sluga ci, veselindu-se din toată inima că mai putea răpune o viață de em. Că pasămi-te cu cât omora mai mulți oameni fi se lungea și firul vieții. Dar îndată ce o zări Sorin îi strigă: «Stai babo! Pasărea măestră cu pene de aur cu ochii de smarald, trăește în codrul somnului din țara lui Ghimuș Impărat». Infuriată, vrăjitoarea se aruncă asupra lui roșie de mânie, dar Sorin scoase cără-

bușul din cutie și subț ochii babei îi zdrobii capul. Zgriptăroaica căzu pe loc jos și muri fără să mai poată rosti un singur cuvânt.

În clipa aceea, pasărea care cântase atât de dulce în noaptea cu lună, zbură pe geam și se așeză pe umărul lui Sorin. Bătu apoi de trei ori din aripioare și Viorica cu ochii ei frumoși stătea în fața tânărului prinț. El o recunoscuse numai de cât și nu mai putu de bucurie că o scăpase de vrajă.

Înainte de a lua drumul spre țara lor, își aleseră fiecare tot ce-i plăcu din bogățiile vrăjitoarei, și înhărmând la o trăsură numai și numai de aur niște armăsari albi ca zăpada și cu coamele până în pământ, o porniră ca vântul spre Împărăția Împăratului Galben.

Împăratul când îi văzu mai, mai să leșine de bucurie.

Viorica nu-și uită frățiorul, care îi era atât de drag și chiar în ziua sosirii plecă cu toată oboseala prin codru, ca să găsească pe Viorel.

De departe cunoscuse ea doinele fluerașului, care o încântase adeseori în sir gurătatea pădurii. Plină de veselie îi povesti lui Viorel toate cele întâmplate și-l rugă ca să vie cu ea la curtea lui Galben Împărat, unde avea să fie nunta ei cu Sorin.

La nuntă veni și Verde Împărat, care își recunoscuse copii și atât de rău se supără pe Împărăteasa lui, încât chiar din clipa aceea o izgoni din palatul său. Și se făcu o nuntă de cele împărătești de-i merse vestea în lume.

Ileana Mărgărint.

IMPĂRATUL IOSIF

Împăratul Iosif al Austriei fu fiul marei împărătese Maria Terezia. Într-o seară se plimba, foarte simplu îmbrăcat, printr-o grădină publică din Viena. Aci întâlni o fetiță, care plângea cu amar. «De ce plângi copilă dragă?», o întrebă împăratul. Fetița îl privi și plecă, fără să spună un cuvânt.

Poate că s'a gândit: omul acesta nu'mi poate fi de nici un ajutor. Împăratul o urmă și, foarte prietenos, o întrebă încă odată. După lungi stăruințe, fetița răspunse: «Sunt fiica unui ofițer. Tatăl meu a murit; iar mama mea e foarte săracă». Împăratul îi zise: «Dar de ce nu vă duceți să cereți ajutor de la împărat?»

— «Am fost,—răspunse copila,—dar cei de la palat au spus că împăratul nu poate să ajute pe ori și cine?! Monarchul dete atunci doi galbeni fetei și i zise că, a doua zi la ora 10, să vie la palat, că, el e bine văzut de împărat și poate să ceară ceva pentru ea.

Fetița făcu așa, și când văzu pe împărat, a doua zi, îi căzu în genunchi.

Iosif, care se interesase de starea familiei ei, o ridică cu multă bună voință și i zise : «Tu n'ai avut încreere în mine eri, pentruca nu eram îmbrăcat ca acuma ; nici odată nu trebuie să judeci pe oameni după haine». Dădu apoi, copilei, mai multe daruri și hotărî ca mama ei să primească o pensie lunară.

I. C. D.

DATORIE CĂTRE PATRIE

Era în Iulie, anul 1877. Pe străzile micului orășel răsunau trompetele celor două regimente de călărași, ce mergeau contra dușmanului. Lume multă : tânăr și bătrân se strângeau pe soseaua națională, pe unde avea să treacă armata și să i salute pentru ultima oară, căci cine știe, câți mai aveau norocul să se mai întoarcă în patrie.

În primele rânduri ale privitorilor stătea un copil de 12 ani, cu părul blond și ochii albaștri. Nerăbdător își țintea privirile pe armele, ce străluceau la lumina soarelui și care se vedeau apărând la cotitura drumului. Trecând pe dinaintea copilului, comandantul regimentului îl salută prietenos, căci nu era altul de cât tatăl său, care pleca în luptă sângeroasă și nu știa dacă și va mai vedea pe iubitul său Laurențiu, care nu se gândea nici la pericolul și nici la moartea posibilă, ci numai la gloria, biruința și onoarea, întru întâmpinarea cărora mergeau acești soldați. El n'avea voie să meargă, ci trebuia să rămână să și vază de munca școlii.

— Ah ! cu toate astea ar putea fi și el d'un folos. Va putea face și el ceva, asemănător femeilor din lazaret, și la aceste gânduri lacrimile îl podidiră. Când ultimul soldat dispăru la cotitura drumului, își șterse lacrimile cu mâneca hainei și și grăbi pașii spre școală. Gândul d'a veni în ajutorul răniților din lazaret îl stăpâni câteva săptămâni.

Într'una din zile veni cu un pachet să l dea sorei lui. În scurt timp fuseseră aduși mai mulți răniți în luptă și prințesa venise să cerceteze pe cei răniți, în timp ce tot personalul lazaretului stătea respectuos d'o parte. Laurențiu, iângă ușă, aștepta plecarea înaltului personagiu.

După ce prințesa îi cercetă pe fie care în parte, îi mân-

gâe și dete mâna cu ei prietenește și pe când se pregătea să plece văzu pe Laurențiu, care, salutând respectuos, se adresa astfel : «Pot oare, nobilă prințesă, să fiu și eu de vr'un ajutor în lazaret?» La acestea prințesa surâzând îi dete mâna și părăsi lazaretul zicând aceste cuvinte : Băete, este foarte frumos din partea ta, că vrei să ne ajuți ! De ajutor avem nevoie totdeauna. Dimineața ai școală, dar după amiază poți veni să dai ajutor surorilor de caritate.

Acum începu o viață frumoasă pentru Laurențiu, căci ce lucru poate fi mai vrednic de laudă de cât să te faci folositor patriei. În toate după amezile libere, de 4 ori pe săptămână, venea în lazaret. Aci dădea ajutor doctorilor, care cu ghiața pisată de el, potoleau frigurile răniților ; sau legau rănile cu scamă ; iar răniții, văzându'l atât de milos și harnic, se rugau pentru sănătatea și norocul lui. Nu rare ori ședea Laurențiu lângă patul vr'unui rănit, citindu'i sau scriindu'i vr'o scrisoare către sau de la părinți sau rudele lui ; alte ori le citea câte ceva din Noul Testament, spre mângâierea sufleteilor lor. Când le venea vr'un pachet de la părinți, Laurențiu era acela, care'l desfăcea mai întâi și se bucura împreună cu ei.

Terminându-se crâncenul război și trupele întorcându-se victorioase în patrie ; răniții părăseau unul câte unul lazaretul și se duceau acolo unde'i așteptau rudele și prietenii cu nerăbdare. Plecați voinici și sănătoși de la vatră, acum unii se întorceau fără vr'o mână, alții cu un picior și alții, cei mai nenorociți, care plecaseră veseli să-și apere patria, nu se mai întoarseră. Aceștia erau aceia, care plătiseră tributul de sânge ce'l datorau patriei lor.

Când ultimul rănit părăsi lazaretul, sosi earăși venerabila prințesă și împărți, ca recompensă pentru slujba lor tuturor surorilor de caritate și doctorilor lazaretului medalii cu inscripțiunea : «Pentru apărarea patriei și ajutorul dat fiilor ei». În urmă fu chemat și Laurențiu și însăși prințesa atârână pe pieptul lui o medalie de aur cu aceeași inscripție. Puteți să vă gândiți cât de fericit era Laurențiu în acele momente !

Într-o zi deveni Laurențiu un bun și harnic ofițer într'un regiment de roșiori. Pe pieptul său purta diferite medalii și ordine militare, ce le câștigase, datorită vredniciei sale. Într-o zi generalul său îl întrebă : «Sunteți încă tânăr, puteți să-mi spuneți de unde aveți medalia cu data dela 1877».

— «Domnule General, aceasta e medalia ce am căpătat'o când eram de 12 ani, când am servit în lazaret, ca ajutor al surorilor de caritate», răspunse surâzând și fericit vrednicul oficer.

(După H. Grolman)

D. D. Tomescu

SUFLET DE COPIL

Se numea Ropa. Numele'i de botez era Miropa. Mamă-sa însă să și-o alinte o striga adese ori «Lopa».

Ce nume frumos și ce copilă dulce are mama, își zicea une ori Irina, îmbrățișând'o la sânul ei bogat și sărutările ei înrumeneau obrații copilei naive, cu ochii albaștri ca albastrele petale și dulci ca scăpărările de lumină ce'i însuflețeau.

Era încă mică dar era un adevărat îngeraș între fete. Părul ei blond, mătăsos, crescuse destul de mare să'i curgă în undulări pe umerii ei mândri, să scape apoi la vale și să i se împrăstie pe spate.

Umblă de obicei în niște rochițe noușoare, curățele.

Învăță de trei ani la școala primară din Cociani. Avea o atracție oșebită pentru învățătură, dar îi plăceau mai ales istorisirile religioase, pline de evlavie, ca sufletul ei, plin de mândria nevinovăției sale, ce i le povestea învățătoarea Domnica.

Domnica era o tânără grăsulie, cu fața mai mult arămie, dar scăldată pururi de un zâmbet fermecător care'i înfloreă adesea la ori ce vorbă. Era venită de departe. Ropa a știut prin sburdălnicia ei ascultătoare, să intre în inima învățătoarei, și se obișnuise așa de mult cu ea, ca și cu o soră. În timpul recreației, când Domnica intra în cancelarie, numai ce o vedeai pe Ropa, cu o nuelușe în mână urcându-se pe scăunel și strigând:

— Tăcere... stați frumos... Și băeții, alții mai șireți, începeau să bată din palme, îi strigau—bravo învățătoarea—ori o luau pe sus, neștiutori de glumele lor.

De câte ori nu'i găsia Domnica în desordine și nu le făcu nimica. Doria și ea uneori să intre în intimitățile sincere ale acestor suflete tinere, care nu știau de cât să râdă și să glu-

mească, întocmai ca și fluturii albi, care nu știu de cât să bată din aripi fâlfâitori și să se alipească de sânul vre unei flori, să și legene visurile lor de lumină

Într-o oră de lecție înainte de vacanța Crăciunului, Domnica, dându-și pe spate șuvițele de păr desprinse, începu să povestească în clasă despre nașterea Mântuitorului Cristos.

Ropa încă de la început începu să o întrerupă prin diferite întrebări, fără însă ca învățătoarea să se supere.

— Uite, răspundea ea. Eu dragă învățătoare îl cunosc pe Cristos, L'am văzut. Ce dulce ! Așa-i că e frumos ? Și e mic, mic, uite mai mic ca mine. Și i arată cu mânuța, înălțimea Mântuitorului, așa cum și l'închipuia ea.

— Da, da, draga mea începea Domnica înălțând vocea, așa-i. Trebuie să știți însă că el e Fiul lui Dumnezeu și că are să se sărbătorească nașterea lui acum peste o săptămână, la 25 Decembrie. Și mai e Fiul Fecioarei Maria.

— A, da... știu răspundea iar Ropa cu un gest de drăgălășie sfântă. Mama mi-a povestit de El, multe... multe. Mi-a spus că e un copil blând ca mielul. Nu-i așa că-i blând. O, cum aș vrea să L-am acum să l'îmbrățișez ! Ci spune, spune dragă doamnă învățătoare, spune mai departe.

Și învățătoarea continuă.

— Si după ce se va naște în Betleem, luminat de Duhul sfânt și adumbrat sub ramura Dumnezeirii va crește ca să ne grăească apoi cuvinte calde, mântuitoare. El ne va orândui cărarea spre viața de veci și ne va face părtași împărăției sale fără de sfârșit. Va fi bun și cu cei mai răi ca să și arate mărinimia sa, cu cei cari îl vor urâ va fi iertător și milostiv, prea milostiv cu toți. Va face minuni să l se preaslăvească puterea ; va vindeca bolnavi, va curăți leproși, va învia morții și altele... și va fi pururi al nostru, al celor ce l caută în noaptea vieții lor...

— Al nostru ? strigă Ropa, fără să fi înțeles bine cuvintele din urmă. Al nostru ? O, cum îl voi iubi. Și am să L întâlnesc eu vr'odată în drum, și am să L duc acasă la noi. Eu am să i fiu soră și El frate. Că mi'L-a arătat mie mama de multe ori și l cunosc eu acum. De câte ori nu m'am urcat eu pe scăunaș deasupra candeliei și L'am sărutat. Și când îl privesc se uită nu știu cum la mine, dar așa de dulce. Mai spune învățătoare dragă, mai spune.

Copiii toți cu coatele pe bănci ascultau liniștiți. Câte vre-

unul mai mic care'l cucerise somnul ascultând, deschidea pleoapele greoaie, își freca nasul cu mâna făcută pumn și căscând își rezema căpșorul de bancă.

Domnica îi vedea dar îi lăsa în pace, urmându'și binevoitoare, povestirea. Par'că și ceva din ființa sufletului ei, se topia în povestirea sorbită de băeți. Apoi, după un răstimp de gândire, continua :

— Și așa dragii mei. Multe ne va învăța și multe va face. Și după ce'și va îndeplini misiunea lui de pe pământ, ca să se împlinească spusele profeților și ca să ne spele de păcatul strămoșesc, se va lăsa să'l restighească jidovii.

... Ce fel ? tresări Ropa speriată.

Taci mititica mea, încercă Domnica să o liniștească. Dar Ropa plângând, începu să strige :

— Vai, ce oameni răi sunt jidovii. O, dragă învățătoare ! Stai, mă duc acasă să'i spui tatei să nu'i lase să'L restighească. Da, am să'i spun și mamei și o să mă duc cu ea acolo și o să'i rog plângând să'L lase. El este așa de bun ! Nu, nu se poate să'l lăsăm să ni'L răpească jidovii. Cum de'i lasă Dumnezeu pe niște oameni răi să mai trăească...

— Și-apoi dragă învățătoare !

— Apoi, senin de ori ce vină, o să moară.

Ropa, nu mai putu nici să plângă, așa i-a fost de frică, de cuvântul acesta moarte. Se aruncă pe genunchii Domniciei și rămase mult timp cu capul în poala ei. Târziu de tot înălță capul și cu o voce înduioșătoare de dulce o rugă :

— Învățătoare dragă ! De ce spui așa ? Nu mă iubești, eu știu că numai în necazul meu le spui pe astea. Spune, o, spune că n'are să moară. Spune dacă mă iubești. Vezi că râzi ? Spune dară mai de grabă că n'au să'l răstighească.

Domnica respiră adânc și înclinându'și capul o cuprinse fierbinte la sân, o strânse și o sărută. Peste puțin îi zise :

— Naivă copilă... Tu știi că după trei zile va învia ?

— Va învia, îngână Ropa ?

— Da, îngerașul meu,

— Dragă învățătoare, vino să te sărut. Și ridicându'și mânele albe ca de crin, o cuprinse de gât ca pe o mamă și o sărută și ea sub bărbie.

Clopoțelul afară anunță sfârșitul orei. Domnica se sculă de pe scaun, îmbrățișă încă odată cu privirea pe toți băieții și eși.

Ropa veselă alergă acasă și-i spuse mamei sale totul. După o săptămână, când fulgii de nea albi, fălăitori surâdeau topindu-se la geamuri, Ropa află de la mamă-sa, în dimineața de 25 Decembrie, că Christos s'a născut în iesle.

— Mamă! Cum de nu-i este frig pe vremea asta în iesle? Și Irina desmierdându-i fruntea cu mâna îi spunea multe.

Peste trei luni, în Vinerea din săptămâna patimilor, s'a întâmplat să fie și Ropa la biserică. Cu mâinile cruce pe piept, urmăria curioasă și cu sfințenie în privire, totul ce se petrecea.

Ascultă tristă, foarte tristă tropare de'ngropare tremurate așa de jalnic de un cântăreț bătrân și nu știa de ce-i venia uneori să suspine.

În cele din urmă observă în mijlocul bisericii o cruce. Speriată ca din legănarea unui vis tresări. Ingenuchie în fața crucii mântuitoare, o îmbrățișa cu smerenie și împinsă de o pronie cerească, își alătură tremurătoare buzele ei nevinovate, o sărută și plânse. Își aduse aminte de ceea ce spuse învățătoarea și tare mâhnită, se sculă palidă de lângă cruce, mai privi încă odată figura Mântuitorului blând, care încremenise așa de frumoasă în cea din urmă suferință și frecându-și ochii se depărtă.

Acasă părea neliniștită. Adormi târziu și în somn tresăria din când în când plângând. Părea că vede o cruce pe care sedea răstignit Mântuitorul nostru dulce și blând.

După trei zile, mamă-sa venind dela biserică îi spuse bucurioasă :

— Nu mai plânge! Christos a înviat.

— A înviat? Mamă, dă-mi repede o sărutare.....

Lisandru Teofil.

CUIBURILE PASĂRILOR

O bună parte din orânduirea lui Dumnezeu, se poate vedea în cuiburile păsărelelor. Ochii nu pot privi, până când sufletul nu se simte înduișat de această mare taină a naturii, de acest mare dar al lui Dumnezeu, care dă îndemănare celui slab și prevedere celui a cărui grije nimeni n'o poartă. De îndată ce pomii și-au îmbrăcat din nou haina lor de iarnă, de îndată ce trandafirii prind a'și desface petalele lor

mirositoare și pădurile sunt pline de cântece și de o nouă viață, mii și mii de lucrători încep munca lor. Unii poartă pe umeri snopi lungi de trestie, cu cari astupă gaura unui zid, alții zidesc la ferestrele unei biserici; alții rotunjesc coama unui cal sau culeg firele de lână pe cari turmele de oi le-au lăsat agățate de mărăcini. Vierii curăță pomii de uscături, păstorii suie turmele spre munte, cei ce cresc gândacii de mătase, se prepară pentru o nouă cultură, îngrijitorii harnicilor albine se pregătesc și acum ca și altă dată.

Totul e nou; peste tot mișcare și dragoste în sânul naturei. Mii de palate, în mii și mii de chipuri, se zidesc și fie care palat e un cuib; fie care cuib suferă schimbări încântătoare. Mai întâi un ouleț strălucitor, mai pe urmă un pui fără de putere și acoperit cu puf... Cu timpul puilul prinde aripi, mamăsa îl învață cum să se scoale de pe pătutul lui. Nu peste mult timp se va pleca pe marginea leagănului său, de unde are să privească, pentru întâia oară, nemărginirile albastre și adânci ale cerului. Prins de mirare și încântat de aceste frumuseți se aruncă printre frățiorii lui, cari încă n'au văzut această încântătoare priveliște; chemat de vocea părinților ese a doua oară de sub acoperișul lui, și acest mic rege al văduhurilor, care poartă încă coroana copilăriei pe deasupra capului, îndrăznește să privească largurile nepătrunse ale cerului, vârfurile mărețe și mlădioase ale brazilor, nesfârșita mare de verdeață, ce se întinde dedesubtul stejarului părintesc. Și în timp ce pădurile se veselesc primind în sânurile lor adânci un oaspe nou, o pasăre bătrână, care simte că puterea din aripi o părăsește, se așează pe marginea unui izvor. Și aici părăsită și înconjurată de singurătate așteaptă în liniște ceasul din urmă, pe marginea aceluiași râuleț, unde ea, pentru prima dată, și-a cântat cânturile ei de plăcere și de mulțumire către natură și unde crângile arborilor poartă încă căsuța ei, cuibul ei iubit și trecutul ei plin de vise și amintiri...

— Aci e locul, unde trebuie să luăm în seamă altă lege a naturei. În clasa micilor păsărele, oule de obicei sunt colorate cu una din culorile ce acoperă penele bărbatușului. Botgrosul se cuibărește în tufișurile de spinișori, în crângile de coacăz și în ori ce verdeață de arbuști mici și deși din grădinile noastre; oule sale sunt de o culoare roșcată, întocmai ca și gulerul ce'i încinge spatele. Ne amintim, de

când eram copii, că unul din aceste cuiburi l'am găsit într'un trandafir ; semăna cu o scoică de sidef, în mijlocul căreia erau patru perle roșiatice. Un boboc plin de rouă atârna deasupra lui ; botgrosul cel frumos sta nemișcat pe un arbust vecin, ca o floare pudrată cu fire de purpură și azur. Aceste lucruri erau oglindite în apele albastre ale unui lac, împreună cu umbra mare a unui nuc, ce servea ca fund scenei, în dosul căreia se vedea, ridicându-se aurora. Dumnezeu ne dădea în acest mic tablou o idee a mărețiilor cu care a înzestrat natura.

Tinerilor ! Deprindeți-vă, încă de pe acum a privi cartea măreață și plină de minuni și frumusețe a naturei. Adânciți-vă în cunoașterea și deslegarea tainelor ei. Veți afla aici mulțumiri sufletești, pe care, în zadar, le-ați căuta aiurea. Priviți și cercetați viața plantelor, a micilor insecte, a albinelor, a furnicilor, a florilor... Au fost oameni, cari toată viața lor și-au închinat-o numai și numai acestor lucruri. Și cât de mulțumiți și fericiți nu se simțea ei, când aflau o nouă descoperire, punând astfel o nouă pietricică la zidirea marelui palat al științei ! Priviți o floare, o frunză și vedeți cu cât meșteșug, nu e ea făcută ? Petalele acelea colorate atât de frumos, staminele, potirul... câte taine nu ascund ? Care mare învățat le-ar putea face ?

— Și în fața acestor lucruri mari, omul e prea mic. El se mulțumește să privească minunea cu ochii, să caute înșușirele și cauzele, până unde poate, mai departe, fără voia lui exclamă : Mari sunt puterile tale Doamne !

Teodor I. Dumitrescu

CEI TREI FRĂȚI

Era odată un om, care avea trei feciori și încolo nimic de cât casa în care locuiau. După moartea bătrânului lor tată, fie care din cei trei frați doria să aibă casa. Bietul om însă, nu știa cum să facă, ca să nu jignească pe nici unul, pentru că tus-trei îi erau tot deopotrivă de dragi. Să vândă casa nu voia, pentru că o avea de la strămoșii lui.

Cum ședea el așa și se gândea, găsi un mijloc și se grăbi să-l spue și feciorilor lui. «Iacă, ce mă gândii eu : Du-

ceți-vă și voi prin lume și căutați de învățați câte-o meserie și la întoarcere, aceluia îi voi da casa, al cărui meșteșug va fi mai reușit.»

Feciorii se mulțumiră. Cel mai mare își puse în gând să se facă fierar; al doilea bărbier; iar al treilea maestru de arme. După ce hotărâră un timp, când să se întoarcă acasă, plecară.

Se întâmplă ca fie care să găsească câte un stăpân cum se cade, unde putea să învețe ceva mai cu temei.

Fierarul ajunse să potcovească caii regelui și adesea se gândea: «Nu-ți mai trebuie nimic, a ta va fi casa». Bărbierul râdea numai oameni mari și socotea și el că a lui va fi casa. Maestru de arme până să învețe, primise nu-i vorbă, multe lovituri, însă le îndura și nu se supăra căci se gândea: «Dacă te temi tu de o lovitură, apoi nu mai capeți casa».

Când veni timpul hotărât, se întoarseră câte-și trei acasă și așteptară să găsească prilejul, ca să-și arate fie care arta.

Dar, cum ședeau ei așa, trecu deodată un iepure pe câmp.

— «Haida-de!» strigă bărbierul «veniși ca și chemat». Repede luă ligheanul și săpun și făcu spumă până ce epurele se întoarse înapoi. Îl săpuni în goana mare și îl rase, lăsându-i un cioc, fără ca să-i pricinuiască vr'un rău. «Asta-mi place», zise bătrânul, «dacă ceilalți nu se vor sili să te întrecă, să știi că a ta va fi casa».

Nu trecu mult și trecu un domn într-o trăsură, trasă de 4 cai, în goana mare. «Ei acu să vezi, tată, cam ce pot și eu», zise fierarul și alergă după trăsură. Scoase caii în mers de la trăsură și potcovi tot în goană pe câte-și patru și se întoarse înapoi. «Bine, tu ai săvârșit lucrul, la fel cu fratele-tău» zise bătrânul, «dar încă nu știu cui să-i dau casa».

Tocmai începuse să plouă, când se sculă și al treilea dintre frați și se rugă să-l îngăduie și pe el. Scoase sabia sa, o învârti în aer, în formă de cruce, deasupra capului, așa în cât, cu toate că ploaia devenea din ce în ce mai mare, ca și cum ar turna cu găleata, el rămase așa de uscat, de parcă ar fi stat sub vr'un acoperiș.

Când văzu tatăl lor și această minune, nu se putu stăpâni să zică, cu toate că socotea că jignește pe ceilalți doi frați: «Tu ai îndeplinit într'un chip rimitor meseria ta și să știi că a ta va fi casa».

Cu toate acestea, ceilalți doi frați erau mulțumiți de hotărârea tatălui lor, căci așa făgăduise de la început. Cum se îngăduiau latoate, rămaseră și după moartea bătrânului, câte-și trei în casă, își văzu fie care de meșteșugul său și la nevoie erau așa de dibaci, în cât câștigară, cât timp trăiră, mulți bani.

(După Grimm)

Gh. Brănescu

DESLEGĂRI

Problema I del. pag. 296. Primul a avut 120, al doilea 72 lei.

Problema II » » » Amândouă trenurile se vor întâlni după 9 1/2 ore.

Problema III del. pag. 296. Vârsta amândurora este 81 și 27 ani.

Șarada I » » » Nicu, Lina. Niculina.

Șarada II » » » Tu. Fănică. Tufănică.

Au deslegat problemele I, II, III și Șarada I *Toader C. Ioan*-elev la Școala normală din Câmpulung. Problema II și Șaradele I, II: *Irina și Margareta Cichi*. Șarada I și II: *Zoe Schuster*.

Deslegările din No. 19 se vor publica în numărul următor.

POȘTA

REDACTIEI

Herjescu I. Trimite abonamentul prin poștă. *G. Rădulescu*—Care poveste? *Pascal Emanoil*. Chitanța s'a trimis. *Niculina Călinescu*. Aritmogriful se va publica. *C. Lazaroneanu*—Constanța. Abonamentul nu l'am primit.

Cei ce nu și-au plătit încă abonamentul, sunt rugați a'l trimite de urgență,

Revista AMICUL TINERIMEI începe de la 1 Aprilie a. c. al şaptelea an al existenţei sale.

Tot ce priveşte abonamentele, corespondenţa, articolele, deslegările etc. se vor adresa „Redacţiei Amicului Tinerimei, Bucureşti Strada Romană No. 12.

Abonamentul pe un an este de lei 5, (sau coroane 5). Numărul costă 20 de bani.

Abonamentele se plătesc înainte.

Direcţiunea AMICULUI TINERIMEI roagă pe toţi iubitorii de bună îndrumare a tineretului nostru şcolar, cari doresc a colabora să ne trimeată articole potrivite pentru tinerime, scrise într'o limbă adevărat populară şi pe înţelesul tuturor.

Manuscrisele trimise spre publicare, să se scrie pe o pagină, lăsând loc gol la dreapta, ca de vr'o două degete. Manuscrisele se trimit prin poştă nu ca scrisori, ci sub bandă, scriindu-se pe lângă adresă cuvântul «manuscris». Ele costă în lăuntru'l Ţării Româneşti 5 bani de fie-care 50 grame, iar din celelalte ţări locuite de Români precum şi din Streinătate câte 10 bani 50 grame. Dacă pentru mai multă încredere, vrei să recomanzi manuscrisul, pentru «recomandare» se plăteşte deosebit 25 bani, de ori unde.

La Redacţia AMICULUI TINERIMEI se găsesc de vânzare exemplare complete şi legate, anii II, III şi IV cu Lei 4 ; anii V şi VI cu Lei 5.

Tinerilor ! Răspândiţi revista voastră cât puteţi mai mult !

Păstraţi numerile spre a le lega la sfârşitul anului.

PAPUȘA

Primul Atelier românesc de păpuși și jucării naționale

Adresa: BUCUREȘTI — STR. ROMANĂ No. 12

În aceeași casă cu Redacția „AMICULUI TINERIMEI”

— Revistă pentru Tinerimea Școlară —

Păpuși de toate mărimile, îmbrăcate și neîmbrăcate și tot felul de alte jucării de papier-maché, lucrate toate în țară se vând **ÎN ATELIERUL „PĂPUȘA”**

Părinții și copii sunt rugați să viziteze expoziția acestui atelier de jucării naționale.

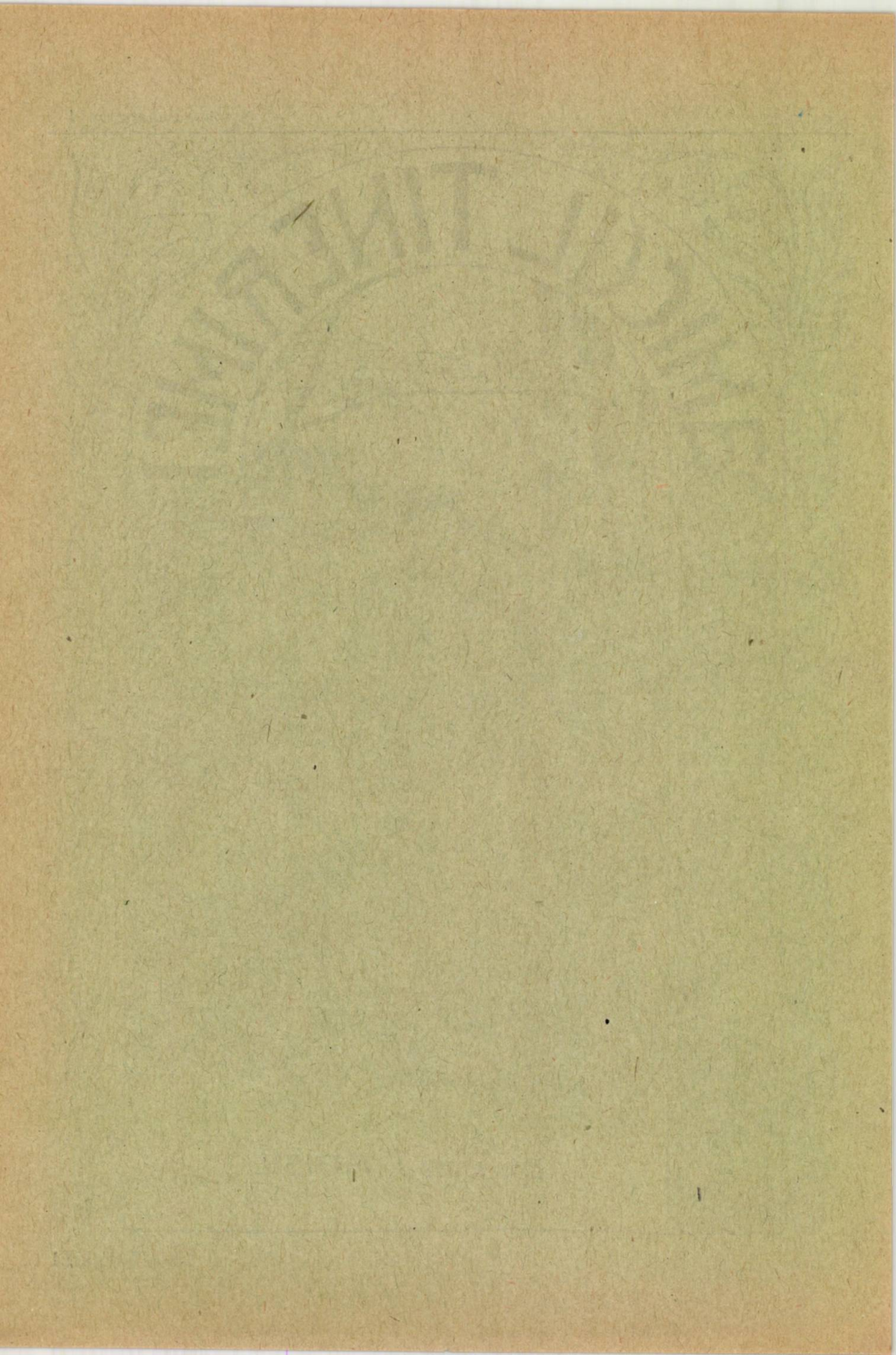
CLINICĂ DE PĂPUȘI

— Unde se primesc ori ce reparațiuni —

ALBUL TINERIEII

Director I. MOISIL

REVISTA PENTRU TINERIMEA ȘCOLARA

***** CULTURA *****

MORALA, IUBIRE DE NEAM, ȘTIINȚA,

***** MUNCA *****

APARE DE 2 ORI PE LUNĂ SUB DIRECȚIA

D-lui I. MOISIL.— București

ABONAMENTUL ANUAL :

În România Lei 5

Afară de România Coroane 5

In Țara munților de fier

«Țara munților de fier» e așa de departe, în cât chiar de au fost oameni pe acolo, au fost așa de osteniți, în cât nu s'au mai întors. Nu cred că e însemnată prin atlasul vostru, e chiar de prisos ca să o căutați. Această țară este un ținut foarte puțin plăcut. E înconjurat de toate părțile de niște munți mari de fier. Acești munți sunt așa de înalți, încât vârfurile lor ajung până la nori și sunt așa de râpoși încât nimeni nu poate să se sue pe ei, pe lângă acestea sunt fierbinți ca și un cuptor.

Ciudățenia cea mai de seamă însă este lipsa femeilor din acest ținut. Pretutindeni nu vezi de cât bărbați, care nu's tocmai frumoși; aceasta din cauza climei. Trebuie să știți, că vremea pe aici e îngrozitor de urâtă în cât și oamenii sunt nemulțumiți, nenorociți și posaci; toți se vaită veșnic de frig și de foame, căci pe aici se găsesc puține lucruri de mâncare.

Vă întrebați poate, de ce nu pleacă oamenii din ținutul acesta, în care ei nu pot găsi nici o mulțumire? Fiindcă munții sunt așa de înalți și dărăpănoși în cât nimeni nu poate să'i treacă.

Într-o bună zi însă, locuitorii totuși se hotărâră să nu mai zăbovească prin acest ținut și se duseră cu toții la împăratul lor, care locuia într'un palat posomorât, cu totul și cu totul lucrat în fier. Ei cerură să vie împăratul să vorbească cu dânșii. Când acesta eși în bal-

con locuitorii strigară cu toții : «Măria Ta, noi nu mai putem trăi prin aceste pustii de locuri, vântul e totdeauna aspru, noi n'avem nici odată parte de vară, de flori, de fructe, de grâu, căci nimic nu poate crește pe aici, de oarece e prea mult fier. Noi nu ne desfătăm nici odată în cântecul pasărilor, nu vedem nici odată fluturii împodobiți cu culori strălucitoare ; și fiindcă nu găsim nimic bun de mâncare suntem veșnic flămânzi și din cauza aceasta posaci și răi».

Împăratul nu putu să-i îndemne la nimic, de oarece el știa că șirul munților nu e de trecut. Făgădui locuitorilor căși va strânge sfatul pentru a chibzui mai bine. Apoi împăratul trimise vătăfi prin toate colțurile țării, pentru a strânge pe cei șase înțelepți ai ținutului. După șase zile încheiate, se întoarseră cei șase vătăfi, întovărășiți de șase înțelepți. Împăratul stătea la fereastra cea mai înaltă a palatului pândind întoarcerea trimișilor. Când îi zări venind în tovărășia înțelepților simți o bucurie nețărnută la gândul că ei vor născoci vre-un mijloc de ajutor pentru supușii săi.

Împăratul primi pe înțelepți în sala tronului, unde se găsea pentru fiecare un jilț mare și le spuse că poporul său vrea să părăsească acest ținut, fiindcă vântul suflă în totdeauna cu furie pe aici, fiindcă nu e nici vară, nu's flori, nici roade, fiindcă grâului nu'i prieste, fiindcă nu se aude nici odată versul drăgălașelor pășărele, fiindcă nu se zăresc nici odată fluturași strălucitori; fiindcă oamenii nu-și găsesc de mâncare și fiind flămânzi sunt veșnic certăreți, pismași și posaci și le mai spune că munții sunt așa de înalți și de răpoși că nimeni nu-i poate trece.

Cinci dintre cei șase înțelepți clătinară din cap, fiindcă nu găseau nici un mijloc de scăpare, cel de al șaselea însă nu făcu nici o mișcare. Împăratul trimise pe la vetrele lor să se gândească timp de șase zile.

După șase zile ei se întoarseră. Când îi întrebă Împăratul dacă au găsit un mijloc nimerit de a înfrânge piedicele, ce le stăteau în cale, cinci din ei clătinară din cap desnădăjduiți, iar cel de al șaselea nu făcu nici o mișcare.

Împăratul cam mâniat îi trimise încă odată la casele lor, ca să se gândească cu mai multă stăruință. La întoarcere, după alte șase zile, cei cinci iar clătinară capetele, iar cel de al șaselea zise :

— Imi pare, Măria-Ta, că ar fi înțelept lucru din partea noastră să facem o spărtură în munți, dacă nu se găsește nici un picior de om care să învingă înălțimea lor.

— Iacă ceva, la care nu m'am gândit zise unul dintre înțelepți.

— Nici eu nu m'am gândit, zise un altul, apoi al treilea, al patrulea și al cincilea repetară același răspuns.

— «Cine o să facă această spărtură ? întrebă împăratul».

— Cine are să o facă ? repetară cu toți într'un glas.

— Petre Ferarul, răspunse atunci al șaselea înțelept.

Petre Ferarul era un flăcău de optsprezece ani, care trăia cinstit și modest, tocmai în celalt capăt al împărăției. Împăratul îndată ce auzi că s'ar găsi o mână omenească, care ar putea străpunge munții de fier, mână pe înțelept în căutarea lui.

Când Petre Ferarul ajunsese la palat, se simți foarte rușinat, de oa-

rece vedea pentru întâia dată în viața lui pe Măria-Sa Impăratul.

Auzind că lui îi este hărăzit să facă o spărtură în munți, își duse mâna la căciulă, în semn de supunere și zise:

«Voi încerca, Măria-Ta».

În drum spre casă, Petre Ferarul, cu toate că era harnic și supus, fu cuprins de o frică nespusă, când își dădu seama că munții au vre-o cinci mii de stâneni grosime și că ceea ce i se cerea era cu neputință de săvârșit. Se temea însă foarte mult de mânia Impăratului.

Când Petre Ferarul, ajunsese acasă, și dădu să intre în colibă, zări un pitic, care se puse pe fugă, îndată ce dădu cu ochii de Petre. Acesta însă auzi pe pitic cântând următoarele:

«Cel ce vrea să străpungă muntele

«Înainte trebuie să privească mereu».

— Bine, zise Petre al nostru, voi privi tot înainte și nici odată în urmă.

A doua zi se sculă des de dimineață, își luă uneltele de lucru și plecă înspre munți. La picioarele munților, în drumul lui, zăcea o biată babă, bătrăună, urâtă și prăpădită, care strigă:

«Ești tânăr și îndrăgnet

«Iar eu-s gârbovită

«Brațele-mi sunt istovite

«Și zilele-mi suut sfârșite».

Petre Ferarul era însă așa de cufundat în gândurile lui, că nici nu o văzu, nici nu o auzi.

Petre începu să lucreze cu multă tragere de inimă și cu încredere în puterea brațelor lui vâjnoase și în bunătatea lui Dumnezeu. Lucra el din greu, cu multă caznă. Muntele era tare și rodul muncii lui era mic și neînsemnat.

Fără să se uite înapoi, lucra o zi întreagă, o noapte întreagă și o altă zi fără întrerupere. După atâta trudă văzu că nu tăiasse decât vr'un stânen și erau de toți vr'o cinci mii.

— «N'o să mai sfârșesc cât e lumea», gândi Petre. El era însă un băiat cu inimă și își începu iarăși lucru. Foamea și oboseala începu seră să-i sleiască puterile, când deodată cineva aruncă cu o piatră-care-l nimeri în spate.

Petre nu putu să se stăpânească și să nu se întoarcă să vadă cine a făcut această faptă. Și atunci zări piticul, care o luă la fugă râzând răutacios de sârmanul Petre.

În clipa aceasta Petre își reaminti, că nu trebuia să-și întoarcă capul înapoi. În vreme însă ce el se gândia la aceasta, spărtura pe care o făcuse începu să se închidă și Petre trebui să fugă pentruca să nu fie strâns între munți.

Ziua următoare, Petre își începu munca din nou, fiindcă nu voia să nemulțumiască pe rege, spunându-i că nu poate să facă spărtura în munți.

Când ajunse la locul de unde începuse întâiași dată munca, baba zăcea tot acolo zicând acelaș cântec. Petre însă nici nu o văzu, nici nu o auzi, căci el se gândia la lucrul său.

Începu iarăși să lucreze, și lucra o zi întreagă fără să i se întâmple nimic, și noaptea și ziua următoare.

Amintindu-și de pitic și gândindu-se că acesta o să mai arunce cu pietre, se hotărâ să nu se mai întoarcă, întâmplă-se ce s'o întâmpla. Pentru ca nu cumva să se uite în jurul lui, Petre începu să cânte, cât îl ținea gura, în vreme ce muncia cu sârguință.

De odată o piatră mare îl lovi în spate, întocmai după cum prevăzuse el. Petre uu-și întoarse capul, ci lucră mai cu poftă, și cântă și mai tare. O altă piatră îl lovi din nou și apoi a treia, totul fu însă în zadar, căci Petre nu-și mai întoarse ochii, ci lucra din toată inima. Lucră toată noaptea, ziua următoare și o altă noapte întreagă.

Se simțea însă tare obosit; mâinile d'abia mai puteau să ridice unealta de lucru și picioarele-i erau înțepenite. Munții erau fierbini și el știa bine că se vor face și mai fierbinți, cu toate acestea lucra mai iute ca înainte, lucru care-l bucura și-l îmbărbăta.

Deodată o voce puternică îi lovi auzul.

— «Ce faci acolo?»

Sărmanul Petre fu așa de surprins încât își întoarse capul înapoi, și iar văzu pe pitic fugind și râzând batjocoritor. Adâncă spărtură, pe care o săpase bietul Petre, se strânse la loc și astfel Petre trebui să fugă și să vadă zădărnicit tot lucrul pe care-l făcuse până acuma. Cu toate că se simțea nenorocit și zdrobit în încrederea ce o avuse, se hotărâ să mai încerce din nou, căci își dădea seama, ce bucurie ar pricinui împăratului, dacă ar isbuti și se mai gândi încă și la oamenii din țara munților de fier, care ar putea să treacă într'un ținut mai zâmbitor, unde să se bucure și ei de frumusețea soarelui, a florilor, a pădurilor, a izvoarelor și a pâraelor.

În ziua următoare, des de dimineață, Petre Ferarul era la picioarele munților. Baba era tot acolo. Părea foarte bătrână, foarte urâtă și tremurătoare. Petre Ferarul rămase încremenit de mirare, fiindcă nu văzuse nici o femeie în viață. În vreme ce el o privea, ea-și strânse broboada și începu să cânte:

«Ești tânăr și îndrăzneț

«Iar eu-s gârbovită,

«Brațele-mi sunt istovite

«Și zilele-mi sunt sfârșite.

Sărmană bătrână, gândi Petre, cât te plâng. Iată această haină. Încălzește-te.

El începu iarăși lucru, lucră toată ziua, toată noaptea și toată ziua următoare.

Amintindu-și de pitic și de piatra pe care i-o aruncă, el începu să cânte, pentruca să nu-și piardă iar cumpătul.

Din nou o piatră îi răni spatele, el însă continuă să cânte și să lucreze cu aceeași stăruință ca mai înainte. Puțin după aceea se pomeni cu o altă piatră, dar Petre nu se întoarse.

El lucră și cântă întreaga noapte următoare, apoi toată ziua și încă o noapte.

Amintindu-și și de vocea care-l chemase, lucră și mai sârguitor, și cântă și mai tare și lucru-i sporea văzând cu ochii.

— Ce faci acolo? strigă vocea mai tare ca de obicei.

În zadar, Petre nu se întoarse ci își vedea munca înainte sporind mereu, cu toate că munții deveneau din ce în ce mai fierbinți.

— N'auzi? Ce faci acolo? strigă vocea încă odată și mai tare.

Petre nici nu se mișcă, ci continuă cu și mai multă putere, uitând cu desăvârșire osteneala ce-i sleia puterile. Piticul nu se dădu bătut însă. Zvârli pietre cu grămada și-l râni așa de tare în cât bietul Petre se simția istovit cu totul. Lucra înainte însă, cu toate că auzi încă mii de voci, care-l asurziau strigându-i: «Ce faci? ce faci acolo?» Cu cât Petre muncia înainte cu atât pietre-l loviau mai multe și mai dureros și mai multe voci îi strigau și-l asurziau. Petre, zăpăcit, se temea să nu leșine, căci înlăuntru muntele devenea tot mai fierbinte, dar earăși cu cât lucra înainte, cu atât și stâncele de fier se spărgeau mai ușor sub mâna lui.

Ploaia de pietre era și mai repede și vocile erau înmiite, și mai înversunate, mânilor nevăzute, care-l trăgeau de ureche, se înmulțiseră și pe lângă aceasta muntele devenia și mai fierbinte în cât bietul Petre își zicea:

— Nu mai pot, trebuie să mă întorc.»

Mai dădu însă încă o lovitură. O minune! Găurise muntele de fier.

Petre se găsi în cel mai încântător ținut. Soarele strălucia, cerul era senin, din pământ creșteau flori de tot felul și în toate culorile, și pomii erau încărcăți cu fructe gustoase de care nu mai văzuse. Se zăreau păduri și izvoare, a căror ape șipoteau fermecător de dulce printre flori, și pe care se așezau drăgăstos strălucitorii fluturași.

Îndată ce oamenii din țara munților de fier prinseră de veste, că Petre a săpat un tunel, veniră cu grămada, ca să treacă printr'însul.

Petre zări în depărtare o ceată mare și veselă de fete tinere și frumoase, cari păreau ca niște zâne. Petre și ceilalți oameni stăteau lipiți locului, căci ei nu mai văzuseră până atunci fete frumoase, numai Petre văzuse pe baba vrăjitoare.

Când fetele se apropiară, Petre zări printre ele una mai frumoasă de cât celelalte, care o înconjurau, era o princesă, care venia călare pe un cal nespus de frumos, drept în spre Petre și îi zise;

— «Îți mulțumesc pentru haina pe care mi-ai dat-o; eu sunt baba din munți. Dacă nu mi-ai fi dat șuba, n'ai fi sfârșit nici odată munca ta, din pricina ei n'ai isbutit în primele dăți.

Sunt foarte mulțumită că ai venit pe la noi, căci altfel aș fi fost nevoită să mă mărit cu vărul meu, care e un om rău, ear acum vreau să mă mărit cu tine».

Petre uitându-se împrejur zări un pitic foarte urât, atârnet de coada calului pe care călărea Prințesa.

— Cine-i ăsta? o întrebă el.

— Văru-meu,—răspunse frumoasa fată.

Petre recunoscu în el pe piticul, care-i svârlea pietre în spate.

Petre mai zări în mulțime un om bun, cu o barbă albă, lungă, care ținea calul de căpăstru.

— Cine-i acest om, cu înfățișarea așa de blândă?

— Unchiu-meu, răspunse Prințesa.

Petre recunoscu pe cel de al șaselea înțelept, dela curtea împăratului.

Toată lumea se bucură când auzi că Petre Ferarul, stăruitorul în muncă, se va însura cu Prințesa, căci el făcuse neamului său cel mai mare bine, spărgând zidul munților de fier.

(Din «Livres roses pour la jeunesse»)

Elena Iosif.

CE ȚIE NU-ȚI PLACE ALTUIA NU FACE!

SAU

PAȘA DIN ȚARIGRAD.

PIESA ȘCOLARA ÎN DOUA ACTE

Persoanele

*Victor Bibescu**Aurel Coma**Ionel Brăiloiu**Mircea Tăerel**Șerban Ciocărlie*, bălat de țăran

} Elevi de liceu

Scena reprezintă un loc deschis în pădure, pe o înălțime și înconjurat de tufișuri. La dreapta în fund, o ridicătură, care se lasă în parte spre scenă. În mijloc o masă mare, acoperită cu o covetură. La stânga în față o masă mică și în dosul ei o bancă obicinuită de lemn.

ACTUL I

SCENA I

Victor Bibescu. (În costum ușor de vară, pe umăr duce un pled și o geantă de tinichea verde, pentru merinde, la ridicarea cortinei e pe dealul din fund și sare, ridicându-și ușor pălăria de paie cu panglici colorate, pe scena propriu zi-ă.)

Bravo! Sunt cel dintâiu aicea sus (își pune mâna strășină la ochi, ca și cum l-ar orbi razele soarelui și se uită în spre culisa din dreapta.) O ce vedere splendidă! Și tot cuprinsul scăldat ca într'un râu de aur de razele soarelui, care apune!

Ei, dar unde or fi ceilalți (Se urcă iar pe ridicătură din fund și se uită în jos de partea cealaltă) Desigur *Aurel* s'a întors și-și caută alt drum mai lesnicios, care să-l aducă mai ușor aici pe podiș; e foarte cuminte din partea lui! Și ceilalți doi cum or mai fi asudând și cum or mai fi găfăind! O, vai de *Ionel*, în ce hal o fi! Bietul băiat, acum alunecă iar la poalele muntelui! Stai, că viu să-ți ajut) (Își scoate pălăria, o pune pe iarbă și vrea să-și scoată și haina.)

Ionel (În dosul scenei, nedistinct.) Ia mai lasă. Am să mă urc și singur.

Victor (ridicând din umeri) Disprețuește ajutorul meu! Ei, cât despre mine, mi-e tot una. (Strigând în jos pe munte.) Îndată o să apuie soarele după munți. Dacă nu veniți mai curând aicea sus, ați pierdut o vedere splendidă. (Iar se uită la culisa din dreapta.) «Merge la odihnă», zicem noi și totuși nu se odihnește nici odată globul auriu, stăpânul cerului. Atunci când ne lipsește pe noi de lumina lui binefăcătoare, el strălucește pentru altă lume, și...

Mircea. (Strigând spăimântat de după ridicătură) Victore, Victore!

Victor. (Uitându-se repede prin prejuri.) Aha, nu spuneam *Au.* ar fi trebuit mai bine să rămâneți frumușel acasă, de cât să veniți aici după mine, de vreme ce, ca niște bucureșteni ce se respectă, nu știți ce va să zică urcatul pe munți și cățărarea. Celuia i-a ieșit sufletul și *Ionel* stă atârnat de un

tufiş, ca o statuă a durerii, pe zidul prăpăstios al muntelui. (Tot vorbind, şi-a tăiat un baston dintr'un tufiş de alături, pe carel întinde în dosul dealului, ţinându-l cu putere de capăt.) E destul de lung?... Ajunge?

Mircea (în dosul scenei) Da, da!

Victor. Ei, atunci înainte! Ține-te bine! Aşa, unu... doi..., trei!

SCENA II

Mircea (apare în dosul ridicăturii şi îndată se urcă pe vârful ei.) Dac'aş fi ştiut-o, aş fi rămas mai bine acasă! Ce mai plăcere şi asta! De veţi mai pomeni vr'o dată de o excursie la munte am să vă mulţumesc cum ştiu eu. (Îşi şterge sudoarea de pe frunte şi-şi scutură hainele de praf.)

Victor (râzând). Ei, dar te-a silit cineva să vii cu noi? Şi dacă ai fi ascultat de vorba mea, n'ai fi alergat aşa după mine, ci ai fi făcut ca Aurel, care e destul de cuminte, ca să nu se încreadă prea mult în puterile sale.

Mircea. Ei, pe o vreme mai răcoroasă, ar fi o nimica toată, să te urci pe muntele ăsta, dar pe arşiţa asta... (Îşi şterge iar fruntea şi apoi vine în faţă, unde se așează pe bancă.) Ah, ce bine-ţi ticneşte când poţi să-ţi mai odihneşti oasele! (Îşi scoate ceasul.) Să mergi şase ceasuri nu e glumă. În Bucureşti o să se minuneze toţi, când le voi povesti. Mai ales mă gândesc, că această excursiune va fi plăcută prin urmările sale, ori cât de plicticoasă este acuma. Ori-cum ești privit cu alți ochi, când ai mai eșit din oraș, când n'ai stat mereu lipit locului, ci ai umblat mereu prin lume, despre care poţi să povestești prietenilor de acasă, în lungile seri de iarnă. Sigur şi imaginația are partea ei de lucru—căci până azi n'am trecut prin nimic mai deosebit, dar în fine, ce are a face! O să am eu grije ca să ne invidieze toată clasa a şaşa şi poate chiar şi o parte din a şaptea când or auzi de această frumoasă excursiune de vacanță!

Victor. (între acestea a tras şi pe Ionel cu ajutorul bastonului celui lung strigând din când în când) Țin'te bine, Țin'te bine! Aşa, înc'odată, urrra!

SCENA III

Ionel (uşor îmbrăcat ca Mircea şi Victor, dar prevăzut cu o raniță cam voluminoasă, pe care—ajuns pe ridicătură—o iewa îndată după umăr şi o pune lângă el, după banca din faţă. Şade; abia respiră.) Victore... te rog... dă-mi... o... înghițitură... de... vin. Sunt... atât de... slăbit şi... mă tem că...

Victor. Ba de loc, iubite—vinul rece ar fi un mijloc prost ca să-ţi întărească plămânii înfierbântați. Odihneşte-te o leacă, apoi vom continua drumul până vom da de stâna din Poiană unde vom mânca în astă noapte.

Ionel. O, sunt așa de obosit. Nu mai pot. (Îşi pune brațul stâng pe masă, capul pe mână şi adoarme)

Mircea. Da, sper că n'o fi prea departe de aici stâna, dar mărturisesc că mai mult mi-ar plăcea să petrec noaptea aici sub cerul liber, decât să merg mai departe.

Victor (care în timpul acesta a privit din toate părțile ranița lui Ionel.) Aş vrea să

știu, ce anume târăște Ionel cu dânsul. (Ridică ranița și-i cearcă greutatea.) Lucrul nu-i prea ușor și nu mi se pare prea potrivit pentru o călătorie pe jos.

Mircea Dar nu vrea să se despartă de ea, ori cât ar geme sub greutatea ei.

Victor Ian să vedem, ce și-a împachetat amicul nostru în ranița asta? (Desface micul sac de călătorie răsând) E plin ca un cartaboș! Ha, ha, asta mai zic și eu că înseamnă a te pregăti pentru orice întâmplare. (Scoate un pachetel de hârtie galbenă.) Ce-o mai fi și asta? (citește.) «Bomboane de malț americane, mijloc neîntrecut pentru bolile de gât și de pept». (deschide pachetelul și pune o bomboană în gură.) Admirabil! Dar știi că sunt bune!

Mircea. (apropiindu-se și luând și el una) Hm, ba nu-s rele de loc, de-aș fi știut mai d'inainte.

Victor. Și asta ce-o fi? Dacă am judeca după miros, pachetelele astea seamănă a fi cu floare de soc și cu romaniță.

Ha, ha, într'adevăr e delicios! Te pomenești că o să găsim și vr'o lampă de noapte și un ibric?!

Mircea (scoate din sac un halat pestriț.) Splendid! Haina pestriță a lui Iosif cel vândut. (Se îmbracă cu halatul) Ști că ăsta-mi place; e atât de ușor și așa de moale, se lipește de trup. Dă-l încoace, Victore, fularul cel galben, pe care-l scoți acuma, am să mă încing cu dânsul.

Victor. Și ia te uită: un pistolaș de buzunar!... și o cutie cu capse. (pune o capsă în pistol) Amicul n'o fi fost atât de al dracului și n'o fi încărcat pistolul! Ean să-l încerc îndată! (trage pistolul în aer.)

Ionel. (Se deșteaptă din pricina pocniturii și tresare speriat.) Pentru Dumnezeu! Hoții, tâlharii! Unde mi-e pistolul?

Victor. (Cu o înclinare adâncă și comică.) Aici, amabile! Mi-am permis să trag un foc cu pistolul tău. Afară de asta, amice, trebuie să-ți spun, că e contrar tuturor regulilor să porți la tine în sac un pistol încărcat.

Ionel. (Supărat) Dar nu era capsă înăuntru.

Mircea. (Cu patos comic) Nu-i nimic—Arma se confiscă. (Ii ia dela Victor și-l pune în brâu la el.)

Ionel. Halatul meu, fularul meu! Ptiu, ce urât din partea voastră; purtarea voastră nu-mi place de loc. (Alargă spre Mircea și vrea să-și iea cu forța lucrurile sale.)

Victor. Fii liniștit, amice! Dă-i voie să facă gluma asta nevinovată.

SCENA VI

Aurel. (intră îmbrăcat ca și ceilalți.) Bine că vă găsesc! Vă căutam de atâta vreme. Ha, ha, Mircea, de unde ai mai scos și istoriile astea pestrițe? Par'c'ai fi un pașă turcesc!

Victor. Zău așa! Doar turbanul de mai lipsește. (Își ia pledul și face din el un fel de căciulă ca un turban, pe care-l pune pe capul lui Mircea.)

Aurel (căutând în geanta lui de tinichea.) Și mai uite, pentru ca pașa noastră să pară și mai superb, iată trei pene de bătlan, pe care le găsiu adineaora în pădure.

Victor. (iea penele de turban.) Așa, acum ești o variație a vestitului posesor al celor trei tuiuri! (Își încrucișează brațele pe piept și se închină în fața lui Mircea.) *Salem aleicum*, sau cum o mai fi salutând turcii.

Ionel. (între acestea și-a adunat iar în sac lucrurile împrăștiate.) Cine m'a pus să adorm! Halatul meu cel nou și frumos! Și din caramellele pentru piept, care sunt așa de scumpe, au luat.

Aurel. (care s'a uitat nerăbdător în culisă) În sfârșit! Vine băiatul.

Victor. Care băiat?

Aurel. Găsiți aici în apropiere o colibă țărănească, și pentru că bănuim, că după oboseala noastră de cățărare, veți fi tot așa de flămânzi ca și mine, am comandat la oamenii ăștia un prânz rustic, care va sosi în curând. Seara e așa de splendidă, încât cred c'ar fi bine să mâncăm sub cerul liber.

Victor. Sigur, se înțelege dela sine.

Mircea. Natural.

Ionel. Slavă domnului, că vom avea în sfârșit ceva de mâncare!

Aurel. (punând mâinile pânze la gură, strigă în culisă.) Uu! uuu! Incoace! băiete! (face semno cu batista.)

Mircea. La ascultați, mi-a venit o idee minunată. Ce ar fi dacă am juca o mică comedie. Eu să zic, că sunt, de pildă, un pașă turcesc, care a plecat în călătorie spre a vedea țara aceasta și voi sunteți suita mea. Ei, cum vă place ideea mea?

Victor. (râzând.) O, planul nu-i de loc rău. Dar mă tem că nu vom putea ține rolurile până la capăt.

Aurel. (repede.) Și atunci ce-o să-și mai bată joc de noi.

Mircea. Ei, am să fac atât de bine pe pașa, încât n'o să se îndoiască nimeni de existența lui.

Victor. Cum? Nu cumva vrei să ai și public pentru scamatoria ta?

Mircea. De ce nu? Tocmai asta produce plăcere? Între noi, care știm bine, că nu-i decât o glumă, poate ar deveni îndată plicticoasă.

Aurel. Are dreptate—să facem o glumă. Bătrânii din colibă s'au dus la stâna din deal, nu sunt acasă decât băiatul, care ne va aduce îndată de mâncare și sora-sa mai mică. Sunt încă copii și ne puteți permite să-i păcălim nițel.

Victor. Cât pentru mine unul, glumele îmi sunt totdeauna binevenite. Atunci ne-am înțeles Mircea, tu ești pașa, Aurel este tălmăciul, căci tu firește trebuie să vorbești o limbă străină, cu totul curioasă.

Mircea. Se înțelege, lasă pe mine. Am să vorbesc o limbă, de are să vi se ridice părul măciucă.

Aurel. O, vai de mine, biet tălmăciu, cum am să înțeleg eu ce vei vrea tu să spui?

Mircea. Taci numai. Un pașă cult trebuie să vorbească și ceva românește.

Victor. Dar Ionel? N'are să joace și el un rol în această comedie?

Ionel. A, lăsați-mă în pace. Nu vreau să am nimic de-a face cu jocul vostru prostesc, care nu are de scop altceva decât să zăpăciască pe niște bieți copii de țaran.

(A parte) Halatul meu cel frumos, bietul, în ce hal a ajuns!

Aurel. Ionel, să nu ne strici jocul!

Victor. (A făcut repede din pled un turban și-l pune pe capul lui Ionel.) Așa amice, nu mai face nazuri. Trebuie să joci cu noi și cu asta basta!

Aurel. (îi pune la brâu fularul lui colorat.) Așa! Acum ești și tu destul de mândru, par'c'ai fi un turc sau așa ceva.

Ionel. (care s'a apărat zadarnic contra acestei împodobiri, supărat.) Nu, asta nu se face. Eu mâne plec acasă? Nu mai stau la un loc cu voi! Nu.

Mircea. (întrerupându-l repede, îi vâra o ramură verde în mână.) Să nu crâcnești sclavule!

Fă-mi vânt și gonește muștele! (Se așează pe o bucată de stâncă, la dreapta, în față.)

Aurel. (silește pe Ionel să stea în dosul lui Mircea și să-i facă vânt cu ramura.) Așa (depărtându-se de ei și admirând grupul), e minunat.

Victor. (care s'a împodobit la fel, imitând sunetul unui clopoțel.) Cling, ling, ling. Cortina poate să se ridice și să înceapă comedia, căci iată sosește băiatul. (Stă puțin cam în dosul lui Ionel cu mâinile încrucișate pe piept.)

Aurel. Ai dreptate, uite-l. (strigă.) Ei! Aici! Aici!

(Va urma)

Aurelia Cochinescu.

FATA CEA BUNĂ

Demult, demult trăia un moș și o babă. Și amândoi aveau câte o fată. Fata moșului însă, era miloasă, harnică, frumoasă și cu minte, pe când a babei era leneșe, urâtă, rea și vicleană. De acest lucru baba era foarte supărată și și puse în gând să omoare pe fata moșului. Dar Dumnezeu nu ajută la oameni cu gânduri rele.

Într-o frumoasă zi de vară, numai ce-i veni gust fetei celei rele să plece la o prietenă a ei, într'un sat vecin. Drumul ducea printr-o pădure frumoasă de stejari, în care mii de floricele își ridicau fețele lor albe, galbene și roșii, din iarba verde. Când le văzu fata nu putu să-și stăpânească pofta de a le avea și începu să culeagă, de ici una, de dincolo alta, cari erau mai frumoase și strânse, strânse până ce făcu un buchet mare și frumos. În urmă voi să-și urmeze drumul înapoi, dar, vai, în jurul ei nu mai văzu poteca pe care venise. Floricelele, după care umblase, o făcu să-și piarză drumul și să rătăcească în pădure. Ea porni totuși înainte, cu gândul că va găsi vre-o cale, care să o scoată afară, dar nu fu chip, căci cu cât mergea mai mult, cu atât se înfunda mai rău în pădure. Soarele apuse și întunericul începu să se lase. De frica fiarelor sălbatice, fata se sui într'un copac ca să se odihnească în timpul nopții, dar fie care fâșiiat de frunză o făcea să tresară.

Într'un târziu zări în depărtare licărind o lumină. Se deteșos și porni într'acolo. Merse ce merse, până ce ajunse la

locul unde văzuse lumina. Era o casă mică și dărăpănată. Una dintre ferestrele ei era luminată, ceea ce făcea pe fată să creadă că e locuită. Ea își făcu curaj și bătu la ușă. Un om bătrân, cu barba albă ca zăpada și lungă până la brâu îi eși înainte.

— Ce vânturi te aduce fiica mea pe aici ? o întrebă bătrânul.

Fata îi povesti toată pățania ei. Atunci moșul o luă în casă îi dete să mănânce și apoi o duse într'o altă odae să se culce.

A doua zi după ce se sculă, moșul veni către ea și i zise :

— «Fiica mea, eu mă duc prin pădure să aduc ceva de ale mâncărei și ceva aschii pentru foc. Ție ți-am lăsat mâncarea în odae pe o laviță, căci eu nu mă întorc, decât diseară și nu ți las altceva de făcut, decât să adăpi și să dai fân la vaci, iar dacă vrei să dereteci puțin și prin astă ogradă».

Zicându'i acestea bătrânul își luă un topor la spinare și pieri printre arbori. Abia îl văzu plecat fata și ea intră în odae să se culce iarăși și pe bieteile vaci le lăsă în plata Domnului. Se sculă la amiază și mănă ce i lăsase moșul și în urmă își văzu earăși de somn.

Soarele asfinția, poleind vârfurile copacilor.

Un așternut de purpură îi era pregătit acestui crai al lumii, îmbrăcat în zale de aur, în care el se îngropa încet, încet. Întunericul cuprindea văzduhul, și abia se mai putea zări la doi, trei pași. Atunci eși și fata cea leneșă din casă și se întâlni cu moșul, care se întorcea. Ei intrară în casă, se așezară la masă și după ce mâncară eșiră diu nou pe prispă să stea de vorbă. Dar povestile bătrânului pricinuiră fetei somn în grabă și ea intră în odae să se culce cu gândul ca a doua zi să fie dusă de bătrân acasă.

Moșneagul văzându-se singur intră în grajd la vaci, cari nu erau ca cele obișnuite, ci puteau să vorbească și le întrebă dacă au fost bine îngrijite. Vacile însă, îi răspunseră, că toată ziua n'au gustat picătură de apă și nici fir de pai. Bătrânul se mâniă loc și ca să pedepsească pe fată pentru nesocotirea vorbelor lui, merse la ea în odae, o luă cu pat cu tot și o duse într'un beciu întunecos din care să nu mai poată eși.

În timpul acesta toți cei de acasă erau mirați de lipsa atât de îndelungată a fetii.

Întâi credeau că o fi oprit'o la prietena ei, dar văzând că tot nu vine se luară de gânduri, mai cu seamă baba. Atunci plecă sora ei vitregă, adică fafa moșului, să o caute. Mergând prin pădure i se întâmplă și ei tot ca și celei dintâi, să se rătăcească, ademenită de flori. Ea se sui într'un copac, ca să fie la adăpostul fiarelor, în timpul nopții, dar uitându-se de acolo de sus zări lumina pe care o zărise și soră-sa. Se dete jos și porni într'acolo, unde văzuse lumina. Ajunse și moșul îi eși înainte, o primi, îi dete să mănânce și apoi o duse în odaia în care avea să se culce.

A doua zi după ce se sculă fata, îi dete în grije vacile și el plecă în pădure.

Fata fiindcă avea inimă bună și miloasă îngriji de vaci, le adăpă și le dete mâncare în deajuns. Apoi se apucă și rândui prin curte și prin casă toate lucrurile la locul lor. Seara când se întoarse moșul acasă, rămase mulțumit de purtarea fetei și ca să'i răsplătească faptele ei bune, așteptă până ce adormi și prefăcu casa cu totul într'un palat minunat cu o mulțime de servitori, frumos îmbrăcați și cu câte alte minunății. Căci moșul nu era moș, cum îl crezuseră fetele, ci era însuș Dumnezeu, care venise pe pământ să răsplătească pe cei cari fac bine și să pedepsească pe cei cari fac rău.

Dimineața când se sculă fata cea bună și văzu atâtea minunății rămase înmărmurită, dar deodată un înger se lăsă deasupra patului ei și i zise: «Nu te speria, fată blândă și ascultătoare. Tot ce vezi nu e decât răsplata faptelor tale bune. Sora ta, cea rea și neascultătoare, a fost închisă într'un beciu de sub acest palat ca pedeapsă a faptelor ei rele. De vrei poți merge s'o erți, iar de nu las'o să'și ia pedeapsa cuvenită». După ce i zise acestea îngerul se făcu nevăzut. Fata stăpâni palatul și toate averile, iar pe sora-sa o scoase din beciu, o ertă de tot ce i făcuse până atunci și o puse alături de dânsa. Apoi merse și i aduse și pe părinții ei și trăiră împreună iubindu-se unul pe altul, căci fetei celei rele îi trecuse pofta de a mai face vre-un rău soră-sei și baba văzând ce a pățit fiică-sa, i-au fugit din cap gândurile rele, ce le purta împotriva fetei moșului. După un an fata cea bună se mărită cu un fecior de împărat și făcură nuntă și veselie mare. Ei trăiră împreună multă vreme și se iubiră unul pe altul mult, mult de tot, că pe lume nu mai erau alții care să se iubească ca ei.

Rabbi Moir si soția sa

Rabbi Moir, marele dascăl, ședea Sâmbăta în școală și învăța poporul.

Intr'aceea îi muriră amândoi feciorii, amândoi frumoși, voi-nici și învățați. Femeea lui îi ridică și'i duse în catul al doilea al casei, îi așează pe patul lor și îi acoperi cu un lînțoliu alb.

Seara vine Moir acasă.

«Unde's copii,—întrebă el,—ca să le dau binecuvântarea mea?»

«S'au dus la școală zise ea.

«Eu m'am uitat prin jur, dar nu i-am văzut acolo—zise el.

Ea îi întinse un pahar. El mulțumi lui D-zeu că a petrecut bine Sâmbăta, bău și întrebă din nou:

«Unde'mi sunt copiii, ca să bea și ei din vinul binecuvântat?»

«Nu vor fi departe, zise ea, și'i așternu masa.

După ce s'a săturat și a mulțumit lui Dumnezeu, zise ea:

«Dă'mi voe să'ți pun o întrebare.»

«Vorbește, draga mea, răspunse el.

«Cu puține zile înainte de asta, mi-a dat cineva niște giuvaericele spre păstrare, și acum le cere îndărăt. Să i le înapoez?»

«Despre asta nici să nu mai întrebe nevastă-mea, zise Rabbi Moir, ori stai poate la îndoială, ca să nu dai cuiva, ceea ce este al lui?»

«Ba, nu, adause ea, dar n'am voit să le înapoez fără știerea ta».

Apoi îndată l'a dus în rîndul de sus al casei la copii și luând lînțoliul arătă pe nenorociții lor copii.

«O, fiii mei, fiii mei», se tânguia tatăl.

Ea se întoarse în altă parte și plânse. În sfârșit ea îl prinse de mână și zise:

— «Rabbi, nu m'ai învățat tu, că omul nu trebuie să se îndoască și să înapoeze ceea ce a primit spre păstrare? Vezi, Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Domnului binecuvântat». «Fie numele Domnului binecuvântat!» glăsui și Rabbi Moir.

Povețe înțelepte din viața lui Nadir

Roza

În luna florilor, în *Farsistan*, țara rozelor, trei tineri respirau cu neșat aerul parfumat al dimineții, jucându-se pe iarbă verde a unei câmpii. Jocul lor le îndreptă alergătura spre fundul unui tufiș întunecos, unde încă nu putuse să pătrundă căldura primelor raze ale soarelui. Un miros pătrunzător s'amesteca cu aburii verdetei și o singură fâșie de rază pătrundea între frunze, ca pentru a arăta cu degetul ei auriu cea mai frumoasă dintre roze. Picăturile de rouă o udao în căderea lor pentru a o răcori. S'ar fi zis că zefirul nu visa decât s'o legene pe tulpina înfloioasă. Ea se ridica mândră și sfiicioasă, roșindu-se ca fața unei june copile, a cărei gură abia a început a surăde.

— Oh—frumoasă floare,—zise Zuleiman, eu te voi duce în Schiraz, tu vei fi regina florilor, poezii Persiei vor cânta parfumul tău și frumusețea ta! Și tocmai întindea mâna ca să o rupă.

— Opreștete,—striga Masur,—de ce să scurtezi astfel frumoasele ei ore din scurta viață ce o are? Gândeștete, Zuleiman, cum, după ce va străluci câteva clipe printre alte multe flori, ce vor împodobi pepul unei frumoase copile, sau într'un buchet destinat unei mese mari, se va veșteji și-și va apleca capul, acum atât de mândru, lăsând să cadă, una peste alta petalele ei roșiatice!

— Ca ea să peară acolo sau aici, răspunse înfocatul Zuleiman, o zi este durată vieții sale, această zi, cel puțin s'o aibe frumoasă. Sărmană floare! Eu nu voi suferi ca tu, abia cunoscută aici numai de privighetoare și zefir, să răspândești tot în uitare parfumul tău îmbătător.

— Și nu e destul pentru ea, zise Masur, a se simți existând, frumoasă, plină de parfum, de a se bucura de această umbră plăcută și răcoroasă a acestui tufiș și de a se veșteji încet, lăsând să cadă petalele una câte una, cum cad fără durere bunătățile pe care noi le-am avut, sau cum par cele din urmă zile ale unei vieți fericite?

— Fericire rușinoasă!—zise Zuleiman; tu nobilă floare nu vei voi acest fel de viață! Eu te văd deschizându-te, mândră de a aparține lumii noastre! Și a doua oară voi s'o culeagă.

— Opreștete,—striga la rândul său Nadir, reținând brațul lui Zuleiman, apoi tăcu o clipă, privind gânditor la frumoasa roză.

O neliniște chinuia inima sa, el tremura la gândul de a lăsa să rupă floarea, zdrobind într-o clipă viața ei și suspină în același timp văzând comoara aceea de parfum și frumusețe, părăsită în acel loc.

— Oprește Zuleiman,—urmă el, să nu ne grăbim, să nu facem lucrurile cu iuteală, căci mai înainte trebuie să cercetăm pentru ce scop le-a făcut Tatăl nostru cel ceresc.

În acest moment apăru între ei un învățat. Lumea n'avea pentru el secrete, el știa să înțeleagă limba păsărilor și să ghicească gândul florilor, el știa, ceea ce este încă și mai greu, să găsească dreapta cale a adevărului, dintre cărările întortochiate ale răului, ducând pe om pe adevăratul drum, singur în stare de a conduce spiritul omului și de a hotărâ voința sa printre relele apucături ale dorințelor. Cei trei tineri toți de odată se îndreptară spre dânsul.

— Părinte, ziseră ei,—luminează îndoiala noastră, fă-ne să înțelegem scopul acestei roze.

Când sasantul voi să răspundă, sunete de goarne războinice s'auziră și Zuleiman alergă, își luă armele, ducându-se în șirurile celor ce plecau la război. Masur resuflă ușurat și se bucură cu nesaț de parfumul rozei pe care se gândea c'o scăpase și se reîntoarse apoi în palatul tatălui său.

— Fiul meu, zise înțeleptul lui Nadir,—iată ora când bunicul tău are revoie de tine, pentru a respira aerul acesta răcoros nu face să-și piardă bătrânul plăcerea lui! Și Nadir se grăbi a asculta cuvintele înțeleptului.

Seara, cu mintea preocupată tot de aceiași idee, se înapoiă la tușiș. Înțeleptul era acolo, el găsește și roza. Parfumul ei începea să fie mai puțin pătrunzător, calicele ei părea ași fi pierdut puterea sa de viață.

— O noapte cel mult și se va sfârși viața ei, zise Nadir,—poate chiar zefirul dimineții este însărcinat a duce cu el resturile ei. Luminează, tată înțelept, îndoiala mea! Spunemi dacă, sfârșindu-se pe tulpina ei, ea și-a făcut datoria ce i-o hotărî Atotputernicul și cum o cheamă datoria naturei. Azi diminează, fiul meu, zise înțeleptul, ea a putut să arunce o privire tristă asupra întunecatului loc unde o aruncase Providența, ea a putut întreba pe Atotputernicul, pentru ce acest bogat tezaur, închis în sânul ei, pentru ce aceste culori frumoase ce a înpodobit-o sunt menite? dar, la prânz a venit un călător, mort de oboseală, ochii săi triști, cereau a fi mângâiați, mirosul său căuta să se scape de praful drumului, toate simțurile lui aveau nevoie de odihnă, tot corpul cerea ajutor. Atras de mirosul rozei, el pătrunse în azilul ei, ea atunci s'a veselit la vederea lui și l'a legănat dulce în timpul somnului, dându-i parfumul ei până în noapte; apoi el plecă mulțumit, binecuvântând roza, al cărui parfum se ridica acum către Atotputernicul, mulțumind de destinul ce-i dedese în viață!

Nadir ridică atunci și el gândul la cel de sus și-i mulțumi de tălmăcirea scopului rozei.

(Va urma)

Roma.

Să învățați să vă păziți sănătatea, să respectați cele sfinte, să vă iubiți neamul și patria, să vă iubiți unul pe altul și să nu credeți nimicurile.

D. Jianu in «Monitorul» dela 1780

DE DESLEGAT

23, 3, 10, 3, 4, 3, 15, 14	Nume de bărbat.
3, 15, 3, 4, 24, 3	O regină.
10, 5, 15, 3, 11, 24, 3	O țară frumoasă.
3, 10, 19, 23, 9, 10	Un nume german.
4, 5, 11, 1, 10, 3	O capitală.
3, 9, 10	Un metal prețios.
15, 24, 23, 3, 24, 4	Un domn român.
14, 9, 4, 12, 3, 10, 24, 3	Un regat european.

Nicolina Călinescu

Ș A R A D A

Prima parte din cuvânt
Corp geometric arătând
Cea de-a doua în curând
Nume de om însușind,
Și cea de-a treia de-o ghiciți
O prepoziție găsiți.
Întreg cuvântul de-l citiți
Un nume de om o să găsiți.

Mihail A. Popescu-Osica

DESLEGARI

Problema de la pag. 312. Pentru a umplea întreg basculul va trebui un timp de 2 ore 56 minute și 20 secunde.

Aritmogriful dela pag. 312.

B. Eu. Nuc. Arac. Rusia, Englez. Serafim. — Benares.

Deslegători: *Irina și Margareta Cichi*—București. *Elvira și Athena A. Pascu*—Craiova. *Vișoiu D. I.*—Școala norm. din Câmpulung.

Recomandăm călduros cititorilor noștri: **Povestiri și fabule pentru copii** de Dr. *Const. Popescu*, cu multe ilustrații originale. București. 1911. Volumul legat costă 3 Lei. Se poate comanda dela Librăria C. Sfetea—București.

Poșta Redacției

Apropiindu-se sfârșitul anului al VII-lea (la finea lui Martie) rugăm pe toți abonații, cari încă nu și-au plătit abonamentul să ni-l trimită de urgență.

Revista AMICUL TINERIMEI începe de la 1 Aprilie a. c. al șaptelea an al existenței sale.

Tot ce privește abonamentele, corespondența, articolele, deslegările etc. se vor adresa „Redacției Amicului Tinerimei, București Strada Romană No. 12.

Abonamentul pe un an este de lei 5, (sau coroane 5). Numărul costă 20 de bani.

Abonamentele se plătesc înainte.

Direcțiunea AMICULUI TINERIMEI roagă pe toți iubitorii de bună îndrumare a tineretului nostru școlar, cari doresc a colabora să ne trimeată articole potrivite pentru tinerime, scrise într'o limbă adevărat populară și pe înțelesul tuturor.

Manuscrisele trimise spre publicare, să se scrie pe o pagină, lăsând loc gol la dreapta, ca de vr'o două degete. Manuscrisele se trimit prin poștă nu ca scrisori, ci sub bandă, scriindu-se pe lângă adresă cuvântul «manuscris». Ele costă în lăuntrul Țării Românești 5 bani de fie-care 50 grame, iar din celelalte țări locuite de Români precum și din Streinătate câte 10 bani 50 grame. Dacă pentru mai multă încredere, vrei să recomanzi manuscrisul, pentru «recomandare» se plătește deosebit 25 bani, de ori unde.

La Redacția AMICULUI TINERIMEI se găsesc de vânzare exemplare complete și legate, anii II, III și IV cu Lei 4 ; anii V și VI cu Lei 5.

Tinerilor ! Răspândiți revista voastră cât puteți mai mult !

Păstrați numerile spre a le lega la sfârșitul anului.

PAPUȘA

Primul Atelier românesc de păpuși și jucării naționale

Adresa: BUCUREȘTI — STR. ROMANĂ No. 12

În aceeași casă cu Redacția «AMICULUI TINERIMEI»

— Revistă pentru Tinerimea Școlară —

Păpuși de toate mărimile, îmbrăcate și neîmbrăcate și tot felul de alte jucării de papier-maché, lucrate toate în țară se vând **ÎN ATELIERUL „PĂPUȘA”**

Părinții și copii sunt rugați să viziteze expoziția acestui atelier de jucării naționale.

CLINICĂ DE PĂPUȘI

— Unde se primesc ori ce reparațiuni —

ZIARUL Tinerimii

Director I. MOISIL

